

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to

R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 18. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich

JUNE 15, 1939

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

The Calling Of The Dawn

And that, knowing the time, that now it is high time to awake out of sleep; for now is our salvation nearer than when we believed. The night is far spent, the day is at hand; let us therefore cast off the works of darkness and let us put on the armor of light.

Rom. 13:11, 12.

Dawn is calling!

The night is far spent! The day is at hand!

Awake out of sleep! Put off your night-garments and dress for the day!

Always there is the call to the saints in the world to walk worthy of the Lord in every relationship of life; to present their bodies a living sacrifice, holy acceptable unto God, for such is their reasonable service; to be never conformed to this present evil world, but to be transformed by the renewal of their mind, that they may prove, taste and approve the good and acceptable and perfect will of God; to walk in the midst of the church in sober humility, each one employing his gifts in his own place according as God hath dealt to every man the measure of faith, to the edification of the brethren; to love one another without dissimulation, to abhor evil and cleave to the good, to distribute to the necessity of the saints, to be of the same mind one toward another; to avenge not themselves but to give place unto wrath; to be in subjection unto the higher powers, and to resist them not, knowing that the powers that be are ordained of God; to give unto every man what in his position is due unto him, to owe no man anything except the ever remaining debt of love. . . .

Always it is the calling of the children of light to walk in the light. . . .

And that knowing. . . .

All the more urgent this calling becomes because they know that the night is far spent.

The day is near!

The dawn calls!

The day is at hand!

The figure of a sleeper is employed in the words of the text.

He is still slumbering, clad in his bed clothes. Already the gray glimmer of dawn begins to swallow up the darkness of the night. It beckons the sleeper to rouse himself from his slumbers, cast away the night-garments and put on the clothes in which he may appear in the light of day.

The night is far spent; the day is at hand!

But what, pray, may the day be?

It is a day that is at hand. And it is fast approaching, for even now it is nearer than when we first believed. Too, it is a day of salvation, of eternal life and joy, of perfection and glory.

But what is that day? And when is it to be expected? And how can the text say that the night is even now far spent, and that this glorious day of salvation is near, even nearer now than when we first believed? Is this day the eternal and perfect salvation that is to be ushered in when "time shall be no more", when finally the Lord shall come again in all the glory and power which the Father hath given Him, the day of Christ? So say some, adding at once that the apostle had a wrong conception of the nearness of that day. He could write here that the night is far spent and that the day is at hand, because with others he shared the expectation that was doomed to disappointment, that the Lord would come on the clouds of heaven even in His own lifetime! However, this latter criticism cannot be allowed for one moment, were it only for the reason that in that case the whole text, the exhortation and its ground, would be false. And this cannot be, for it is not Paul but the Holy

Spirit here exhorting the church. The day of which the Word of God here speaks is surely at hand.

But what is, then, this day?

Is it, perhaps, some historical day of which the apostle is speaking, an event of great joy and deliverance for the church of Christ in the world, which at that time was approaching? So say others, and they mention the judgment of Christ over the old Jerusalem and the Jews. But there is not the slightest reference to any such thing in the text. Hardly would the Word of God speak of such an event as *the* day in contrast to *the* night. Still less would it refer to it as salvation that is approaching.

Is it, perhaps, the day of the believer's death?

No doubt, that day is for him a day of salvation, a day when he shall be delivered from the old man of sin and all that pertains to it, when the earthly house of this tabernacle shall be dissolved, and he shall have a building of God, not made with hands, eternal in the heavens. And that day is not left out of view when the text assures the believers that salvation is now nearer than when they first believed. Yet, hardly would Scripture speak of that glorious transition as *the* day in distinction from *the* night. Usually the day, the day of salvation, the day of the Lord, the day of Christ has a wider connotation.

It is, no doubt, the day of final salvation, the day of Christ that is here meant. For, that day is *the* day indeed. It marks the end of all the weary night of sin and death, of suffering and shame, of sorrow and crying; its light shall completely and forever dissipate the darkness, is the light of eternal joy and life in God's tabernacle, of perfect knowledge and righteousness and holiness, in which we shall see, not as in a glass darkly but face to face; in which we shall know, not in part, but even as we are known; in which we shall always prove the good and acceptable and perfect will of God; in which we shall walk in liberty without fear of bonds, in eternal life without the shadow of death; in which we shall drink the cup of joy without a drop of sorrow. It is the day that shall make us forget the fears and sorrows of the night. The day when our bodies shall be changed into the glory of the incorruptible, the immortal, the spiritual of the exalted body of the risen Lord, and when all things shall be made new. Then the tabernacle of God shall be with men. And there shall be no night there!

The day!

O, glorious hope!

In comparison with that day the present is but the night.

The night that is, indeed, far spent, but that is night nevertheless.

O, it is true, even in our present night we are not absolutely without light.

Especially in the new dispensation the dawn has come! Some light, the light of that coming day glim-

mers even now through the darkness of the night. It shines in the face of Jesus Christ our Lord, reflected to usward through the gospel that is preached, the promise that was fulfilled. It shines, too, by grace, through faith, in our hearts. And in it we have the forgiveness of sin, perfect righteousness through Him that loved us, the adoption unto children and life eternal even now. . . .

No, we are not in darkness.

We are all the children of light. . . .

Yet, in comparison with that coming day, we are still in the night.

For, here we lie in the midst of death, even though we already live; then we shall have the crown of life.

Here all is still mortal, corruptible, weak, inglorious; then the mortal shall have put on immortality, the corruptible shall have put on immortality, the weak shall be changed into eternal power, the dishonour shall be changed into glory, death shall be swallowed up of life!

Here we can only see in a glass, a dilemma; there we shall see face to face!

Glorious, blessed day!

The day is at hand!

Already far spent is the night!

No, indeed, the nearness of this day is not an illusion in the mind of the apostle, a vain expectation that could only end in disappointment, an idle hope that would never be realized.

How could even the apostle live in the mistaken expectation that the Lord would prevent the day of his death? Had not the Lord Himself plainly warned His people that no one knew of that day and hour? And does not the apostle frequently warn against such vain expectations? Did he not know that the man of sin, the son of perdition must first come?

And is it not, after all, the Word of God that here exhorts us even now to put away our night-clothes and be dressed in the garments of the day, knowing that the day is at hand and that the night is far spent? And, therefore, when that day is here presented as at hand, it is because it is actually near and with the impression of that nearness of the day in our inmost heart, and with the constant knowledge of it before our consciousness we ought to walk as children of the day!

Near it is, for the church as a whole, throughout this entire dispensation.

The day was, indeed, at hand when the apostle exhorted the church of Rome by this epistle; near, still nearer, always near it is in our own day. For, indeed, the night is far spent. Of the night it is now the last hour. The darkness of that night fell upon us long ago, when the Prince of darkness, who is a de-

ceiver and a murderer from the beginning, seduced us to turn away our hearts and minds from the Word of God in order to embrace the lie of the devil. Then the night settled upon us, thick and dark, upon our hearts, upon our minds, round about us upon creation, the night of sin and death. And in that night there have been various hours, marked by distinct wonders of the grace of the God of our salvation, by which He clearly signified that He was realizing His promise, that He advanced through the night toward the light of the eternal day. And then struck "*the hour*", the hour of the fulness of time, when the Sun of righteousness rose with healing in his wings, the hour of the incarnation, of the awful cross, of the glorious resurrection and exaltation of the Lord. . . .

Since then it is the last hour.

Far spent is the night.

When the hour strikes again it will be with the sound of the last trump, to announce the end of the night and the beginning of the never ending day!

And the hands on the world-clock move very fast!

Tremendous things must still come to pass and the end is not yet. But with astounding rapidity they are realized before our very eyes.

The day is at hand!

At hand, too, for the individual believer, nearer, always nearer than when he first believed, is that day, because in a sense it arrives when the earthly house of this tabernacle shall be dissolved.

Then, at least, he shall be much nearer to the final day of Christ. From then it is but a little while.

For, then he shall be with Christ.

Then he shall have a building with God.

Then he shall be delivered, not only from the body of this death and from the carnal operations of his sinful nature, but also from all earthly relations and limitations of earthly space and earthly time.

From the moment of our death and our entrance into the heavenly house a different time will undoubtedly prevail.

And from that moment to the day of Christ may be but a very short time.

The night is, indeed, far spent.

Very near is the day!

And that knowing. . . .

All the more because ye know!

The knowledge of the day and its nearness and of the advanced hour of the night is an incentive to walk as in that day!

Ye know that the day is at hand! O, not to a mere matter-of-fact knowledge the text refers, to a knowledge that is, perhaps, hardly ever before your mind, of which you are hardly ever conscious, a knowledge that leaves you cold and unconcerned. Such knowledge

would leave no effect upon your walk and conversation in the midst of the world. It is dead, fruitless, barren. But the spiritual knowledge of faith and hope is meant, that is the fruit of grace, that is rooted in the heart, that fills you with the joy of salvation, that causes you with longing to look for the coming of the Lord!

And that knowing!

The dawn calls, beckons, urges!

Calls you to awake out of sleep, urges that it is high time to rouse yourselves from your slumbers, to rise from your bed of sin, to hate it, to fight it, to abhor it, to flee from it, and to have a living delight in the precepts and ways of the God of your salvation. Urges you to cast off the works of darkness. These are your spiritual night-garments that cannot be worn in the day, the works of sin, the operations of the flesh that still remain in our old nature, and that are motivated by hatred of God and of oneanother. . . .

And to put on the arms of light!

Notice, that *works* of darkness must be cast off, but *arms* of light must be put on. Mere garments of light would not be efficient. For the attire of light you must wear while the day is not yet. You must walk in it in the midst of the world that lieth in darkness, and with the powerful operations of the flesh in this body of death. *Arms* of light, the whole armour of God you must put on, the girdle of truth, the breastplate of righteousness, the sword of the Spirit, the helmet of salvation and every weapon that is necessary to fight the good fight, to walk in the light while the day is not fully come, to stand in the evil day. . . .

And that knowing. . . .

It is the call of the dawn to him that looks for the day.

For he that hath this hope in Him purifieth himself even as He is pure!

The call of the dawn that comes continually, that must be heard and heeded always, till the day is come!

For, do not say that once you were regenerated and roused from the sleep of death, that once you were called out of darkness into the marvellous light of God, that once you were converted and did cast off the works of darkness and put on the garments of the day, and that, therefore, this exhortation has no significance for you. For, though this all be true, the flesh and the world still remain. Always our night-garments must be put off till the very day of our death.

And always we are inclined to sink back into the slumbers of sin!

Hear, then, the constant call of the dawn!

The night is far spent; the day is at hand!

Cast off the works of darkness!

Put on the armour of light!

Walk as in the day!

H. H.

EDITORIALS

Niet Schismatiek

Dr. W. A. Van Es, met wien we onlangs een lichte schermutseling hadden over de "gemeene gratie" en over wiens opmerkingen we ons eenigszins geraakt gevoelden, schreef nog eens in het "Gereformeerd Kerkblad" van Leeuwarden een paar artikelen, uit het eerste waarvan we het volgende overnemen:

Ds. H. schijnt wat geprikkeld te zijn, omdat we van hem als den "Amerikaan" spraken. We begrijpen dit niet. Laat ons hem verzekeren mogen, dat we daarmede niets kwaads bedoelden, en zeker niet wat hij er in meende te moeten lezen.

Meer reden voor gevoeligheid schijnt er ons te liggen in het gebruik van het woord "schismatiek", al is dit zeker niet door ons als scheldwoord bedoeld. Maar in het gebruik van dit woord ligt zonder twijfel een afkeurend oordeel. En zoo is het ook metterdaad door ons gebruikt. Een schisma is een scheuring. En met dit woord is het als met het woord "secte". Het is niet altijd gemakkelijk precies te zeggen, waar, wat secte of schisma heet, begint. De Roomsche kerk beschouwt alles als "secte", wat niet Roomsch is. Ook onze Nederl. Geloofsbelijdenis is van zulk een opvatting niet ver, als zij alles "secte" noemt, wat van de "ware kerk" onderscheiden is. Toch meenen ook wij, dat men recht heeft om "secte", en zoo ook "schismatiek" te noemen, allen, die niet om hoofdzaken van belijdenis en kerkregeering zich van de kerk, waartoe ze behooren, afscheiden, om een eigen kerk te formeeren, om zaken, gelijk men wel zegt, "die de zaligheid betreffen", maar om bijzaken en afgeleide kwesties. En nu houde Ds. Hoeksema het ons ten goede, wij kunnen zijn doen, in dezen zin opgevat, niet anders dan als "schismatiek" beschouwen. Want we kunnen de leer der "algemeene genade" nog niet onder zulke hoofdzaken der leer rekenen, waarover een verschil recht zou geven om kerkelijk uiteen te gaan. Waar zou het ook met de eenheid van de kerk van Christus heengaan, wanneer men om allerlei afgeleide waarheden of theologische beschouwingen daarover de gemeenschap met zijn kerk verbreekt en weer tot nieuwe kerkformatie overgaat. Der kerken en der kerkjes en der kerkelijke kringetjes en der kerkelijke versplin-

tering is dan geen einde. Daarom had o.i. Ds. Hoeksema en zijn medestanders, toen hun kerk over dit leerstuk eenmaal een uitspraak had gedaan, zich daarbij moeten neerleggen en geen nieuwe kerk moeten stichten. Nu zou het best kunnen zijn, dat van zulk een scheuring dan eigenlijk de verantwoordelijkheid voor een groot deel ook bij de kerk, waarvan men zich afscheidde, zelf ligt, omdat ze in theologische geschillen te onvoorzichtig of te spoedig een uitspraak deed, en daardoor, of door de wijze waarop zij die uitspraak deed, tot verzet, en zoo tot scheuring drong. We weten echter te weinig van wat daarover in Amerika is verhandeld, dan dat we ons hierover een oordeel zouden durven aanmatigen. Doch ook dan had o.i. Ds. Hoeksema, zij het onder protest, in zijn kerk moeten blijven, en zoo redres op de een of andere wijze moeten zoeken. Nu kunnen we het standpunt van Ds. Hoeksema en de zijnen niet anders dan als "schismatiek" beschouwen. We hopen dat Ds. Hoeksema dit ook aldus zelf moge gaan inzien, en met zijn medestanders alle goede middelen aanwenden om de bestaande scheuring weg te nemen. Dit zal allicht eenige zelfverloochening kosten. Er schijnen daarover ook metterdaad bij het verblijf van Prof. Schilder in Amerika wel eenige besprekingen te zijn gehouden. Hoezeer we ons zouden verheugen wanneer ze werkelijk tot het doel zouden leiden, onthouden we ons natuurlijk van eenig oordeel, omdat we daarover te weinig en te eenzijdig zijn ingelicht. Wel vinden we de bezwaren daartegen in "The Standard Bearer" ontwikkeld, hoezeer om velerlei reden verklaarbaar, niet voldoende.

Ds. Van Es schreef nog een artikel, waarin hij zijne beschouwingen biedt over de "gemeene gratie" zelf.

Maar we schreven bovenstaande over, omdat ik persoonlijk en ook de Protestantsche Gereformeerde Kerken er belang in stellen, dat men de feiten onzer geschiedenis kent. Ik meen, dat dit beslist noodzakelijk is, eer men zich waagt aan een oordeel en ons met den naam van "secte" of "schismatieken" bestempelt. Dat een man als Ds. Zwier ten onzent dat doet, kunnen we verstaan. Hij moet ons wel een secte noemen, zal hij het doen zijner kerken rechtvaardigen. Aan zijn oordeel hecht ik weinig waarde. En ik zal hem hierover niet altijd weer te woord staan. Hij weet zeer wel, in weerwil van het feit, dat hij het altijd anders voorstelt, dat wij ons niet hebben afgescheiden van de Christelijke Gereformeerde Kerken, maar dat ze ons hebben uitgeworpen, omdat wij de "Drie Punten" niet konden onderteekenen. En wanneer men iemand op een helderen middag er op wijst, dat de zon schijnt, en hij

houdt dan steeds maar vol, dat het middernacht is en dat het de maan is, die schijnt, dan komt men ten slotte tot de conclusie, dat er iets hapert aan zoo iemands perceptie of ergens anders, hetzij dan in verstand of hart. Doch voor wie onbevooroordeeld oordeelen kunnen en willen zijn we altijd bereid de feiten te herhalen en onzer goeden naam als kerken te verdedigen.

Want we zijn geen secte.

En voor den naam "schismatieken" bedanken we hartelijk.

En we hebben voor deze houding goede redenen.

Ik ben het van harte eens met Dr. Van Es, dat we wel het recht hebben, om hen secte of schismatiek te heeten, die om bijzaken, die de zaligheid niet raken, zich van de kerk, waartoe ze behoorden, afscheiden, om een eigen kerk te formeeren.

Doch zoo staat het bij ons niet.

In de eerste plaats gaat het in de door de Synode van Kalamazoo aangenomen punten niet om bijzaken, maar om grondbeginselen, die wel terdege het hart van de Gereformeerde waarheid raken, mits men ze neemt in hun volle beteekenis, met de bewijzen uit Schrift en belijdenis er bij, naar hun eigenlijke strekking en zooals ze door de Christelijke Gereformeerde Kerken worden verstaan, door de Synode van 1926 verder zijn verklaard en door enkele leiders dier kerken zijn verdedigd geworden. Dan kan er hoegenaamd geen twijfel aan bestaan, dat de drie punten liggen op de lijn van het Arminiaansche denken, niet op de Gereformeerde lijn.

En waar dit onze overtuiging was in 1924 en thans nog is, daar zal Dr. Van Es ons verstaan, wanneer wij zeggen, dat het voor God en ons geweten ons onmogelijk was, om die punten te onderteekenen of ook te beloven om het zwijgen er toe te doen. En dat is ons nog altijd onmogelijk. Hereeniging op grond van de drie punten zullen we volstandig blijven weigeren.

Maar in de tweede plaats moet niet worden vergeten, dat wij ook na 1924 niet uit de Christelijke Gereformeerde Kerken zijn uitgetreden. Men heeft ons afgezet, kerkeraden en predikanten. Men stelde de kerkeraden van classis wege eenvoudig voor den eisch, dat ze van hun predikanten eene verklaring zouden vragen in betrekking tot die drie punten. En waar deze dit weigerden zijn ze afgezet, omdat ze zich niet wilden onderwerpen aan de "bevoegde kerkelijke autoriteiten." En de predikanten werden afgezet, omdat ze weigerden instemming te betuigen met de drie punten, of ook te beloven, dat ze zouden zwijgen over die besluiten van de Synode van Kalamazoo.

Nu kan het zijn, dat Dr. Van Es in hetgeen we boven aanhaalden, bedoelt te zeggen, dat wij aan dezen eisch der classis maar hadden moeten voldoen en althans hadden moeten beloven, om niet te spreken of te schrijven tegen de drie punten. Hij schrijft immers, dat "toen de kerk over dit leerstuk eenmaal een uitspraak had gedaan", wij ons daarbij hadden "moeten

neerleggen". Indien dit zijn bedoeling is, dan ben ik het niet met hem eens. In de eerste plaats geloof ik, dat wanneer er langzamerhand dwalingen in eene kerk insluipen en ten slotte die dwaligen officieel tot dogma worden verheven, het de roeping is van ieder, die getrouw wil zijn, niet om zich daarbij neer te leggen om scheuring te voorkomen, maar om de dwaling te bestrijden. Als leeraar had ik dit beloofd toen ik het Onderteekningsformulier teekende. En in de tweede plaats, had ik wel beloofd, wat de classis eischte, dan had ik mijn ambt moeten neerleggen. Ik had geen enkelen Zondag meer moeten preeken, want als ik eenmaal preek, dan spreek ik ook de drie punten tegen, al noem ik ze natuurlijk niet. Welnu, dwalingen in de Arminiaansche richting, om het maar zacht uit te drukken, zijn de drie punten zeer zeker. Vrijheid om binnen den kring der Christelijke Gereformeerde Kerken het verkeerde der drie punten aan te toonen, wilde men mij niet geven. Men plaatste mij eenvoudig voor de keuze; neerleggen bij de drie punten of er uit. Ik heb ten slotte aan de classis aangeboden om mij door de heeren te laten examineeren op grond van de Schrift en de belijdenis. Ook dat wilde men niet. En op mijne weigering om mij aan de drie punten te conformeeren heeft de classis mij, buiten mijn kerkeraad om afgezet.

En nu vraag ik, in het licht van de niet te weer spreken feiten: wie is nu schismatiek?

Ik antwoord: die de oorzaak is van de scheuring.

En wie is, naar de feiten te oordeelen, oorzaak der scheuring?

Ik antwoord: de Christelijke Gereformeerde Kerken zijn de oorzaak.

De Christelijke Gereformeerde Kerken hebben in 1924 drie "verklaringen" aan de belijdenis toegevoegd, die met geen mogelijkheid in overeenstemming kunnen worden gebracht met de Drie Formulieren van Eenigheid. Zij staan thans op den grondslag der veranderde belijdenis.

Wij staan nog altijd op den grondslag der onveranderde belijdenis, zooals ze is uitgedrukt in de Drie Formulieren van Eenigheid. En er is niemand, die bij machte is aan te toonen, waarin wij van die belijdenis afwijken.

Wij hebben, ook na 1924 de scheuring niet gezocht, noch gewild. De zaak is eenvoudig, dat men ons om de drie punten heeft uitgeworpen.

De Christelijke Gereformeerde Kerken zijn de schismatieken.

En ik twijfel er geen oogenblik aan of de historie in de toekomst zal dit oordeel staven.

Want schismatieke kerken kunnen den zegen des Heeren niet verwachten.

H. H.

“Splijtzucht”

Dat ik het voorgaande artikel schreef, had mede zijn aanleiding in een later artikel door Dr. Van Es in het “Gereformeerde Kerkblad” geschreven, nadat hij het door mij op de bekende conferentie geleverde referaat had gelezen.

Het geheele artikel heb ik niet, maar ik haal het volgende er uit aan uit “De Reformatie”:

Dr. W. A. van Es schrijft in “Geref. Kb. v. Leeuwarden”:

De “Standard Bearer”, het blad van Ds. Hoeksema c.s. die, uitgetreden uit de Chr. Geref. Kerk van Noord-Amerika, sedert een kleine 13 jaar als Protesteerende Christelijke Gereformeerde Kerken een afzonderlijke kerkgroep vormen, draagt in het ons toegesonden nummer van 15 April l.l. een zeer bijzonder karakter. Het nummer wordt bijna geheel in beslag genomen door een rede, door Ds. Hoeksema gehouden naar aanleiding van het optreden van Dr. Schilder in Amerika, in een samenkomst, waar men over mogelijke hereeniging gesproken heeft.

We hebben met bijzonder veel belangstelling deze rede gelezen, en komen daar, zoodra we er in ons blad gelegenheid voor kunnen vinden, op terug. Doch wat we reeds hier willen uitspreken, in onze groote verbazing, hoe men in verschillen als hier worden ontwikkeld redenen heeft kunnen vinden, om kerkelijk uiteen te gaan. Reeds Voetius, en dus toch waarlijk geen “rekkelijke”, heeft in zijn *Politica Ecclesiastica* gewaarschuwd om ook in vraagstukken van dogmatischen aard elkander wat ruimte te laten. Doch als men om leverschillen, als hier, over de “gemeene gratie” uiteen moet gaan, waar houdt dan in ons Geref. kerkelijke leven de splijtzucht op?

En dan nog iets: ook in Amerika is het tot zulk een breuk gekomen, omdat de meerdere vergaderingen ook daar—zij het onder protest—zich de bevoegdheid toekenden niet alleen predikanten, tegen den wil van de kerkeraden, maar ook zulke kerkeraden zelf ter zijde te zetten. Zoodat ook daar, gelijk het in deze rede staat, mede “de kwestie van de verhouding der meerdere vergaderingen tot den kerkeraad” de beide kerkengroepen gescheiden houdt.

Ligt in beide opmerkingen niet een waarschuwing ook voor ons? Scheuringen, die eenmaal feit zijn geworden, gaan verder, en worden niet gemakkelijk weer geheeld. Dat men dan hierbij het spreekwoord niet vergeet: een schip op het strand een baken in zee.

Allereerst een correctie. Onze naam is niet Protesteerende Christelijke Gereformeerde Kerken. Dezen naam hebben we wel tijdelijk gedragen tot aan de synode van 1926 te Englewood, Chicago. We hadden ons namelijk op die synode beroepen, en waren dus Christelijke Gereformeerde Kerken, die protesteerden. Doch toen die synode ons protest naar de snippermānd verwees, omdat wij buiten de kerken stonden, hield alle protest vanzelf op. Men kan niet altijd “protesteerden”, evenmin als men blijvend “doleeren” kan. En toen hebben we den naam aangenomen van Protestantsche Gereformeerde Kerken, het eerste bijvoeglijk naamwoord niet duidende op onze verhouding tot de Christelijke Gereformeerde Kerken, maar op de Reformatie van 1517.

Het verblijdt mij, dat Dr. Van Es mijn referaat “met bijzonder veel belangstelling” heeft gelezen. Gaarne zag ik mij de nummers van het Gereformeerd Kerkblad, waarin hij het verder zal bespreken, toegesonden. Ik weet niet of dat blad eigenlijk een wisselblad is met de Standard Bearer. Indien ja, dan is de liefde wel een beetje van één kant gekomen, want tenzij Dr. van Es het mij opzettelijk toezendt, zooals hij onlangs deed, ontvang ik het nooit. Indien neen, dan zou ik toch gaarne zien, dat ook het Gereformeerd Kerkblad zich aan de vele wisselbladen, die we uit Nederland ontvangen, wilde toevoegen. Wij hebben liefst zooveel mogelijk correspondentie met de gereformeerden in Nederland.

In het licht van mijn voorgaand artikel zal Dr. van Es verstaan, dat zijn “groote verbazing” zich hierop zal moeten toespitsen, dat men ons om beschouwingen, zooals ik die in mijn referaat heb ontwikkeld, in 1924 heeft uitgeworpen. Dat dit juist is, werd op de gehouden conferentie wel duidelijk. De Christelijke Gereformeerde broeders spraken het daar immers uit, dat ze niets nieuws gehoord hadden. Dr. De Jong getuigde zelfs, dat hij een geheel andere theologie had! Maar we zijn niet eenvoudig *uiteen gegaan*, zooals Dr. van Es zich uitdrukt. Wij zijn *uitgeworpen*.

Het is wel eigenaardig, en het heeft nog een goede zijde, dat de Christelijke Gereformeerden het thans gaarne willen voorstellen, alsof wij zijn *uitgetreden*, en dat wij er juist prijs op stellen, om er aan te herinneren, dat wij zijn *uitgeworpen*. Het toont in elk geval, dat men zich nog schaamt in Christelijke Gereformeerde kringen over hetgeen in 1924 werd gedaan.

Maar de feiten moeten niet verdraaid worden.

En wij staan er op, dat de zaak zuiver worde voorgesteld en dat het met nadruk worde gezegd: de Christelijke Gereformeerde Kerken hebben hen, die thans Protestantsche Gereformeerde Kerken zijn, *uitgeworpen*.

Dat ik het woord *uitgeworpen* bezig ziet op de vreeselijk eigenmachtige, onrechtvaardige, brute wijze, waarop het geschiedde.

En daarom moet ook de “splijtzucht”, waarvan Dr.

van Es spreekt, bij de Christelijke Gereformeerde Kerken gezocht worden.

Bij haar alleen!

Overigens verblijdt mij de laatste opmerking van Dr. van Es.

Ofschoon wij geen officieele correspondentie hebben met de Gereformeerde Kerken in Nederland (waarop wij overigens wel recht hebben), meen ik toch in staat te zijn welgegrond advies te geven aan de Synode, die straks in Sneek staat gehouden te worden, d.w.z. inzake de kwestie der "leergeschillen". Ik ben tot in bijzonderheden met de kwesties bekend en weet, waarover het gaat. En dan is het mijn advies aan de Synode van Sneek: doe toch vooral geen uitspraak nu, maak inzake de kwesties der geschillen toch geen dogma's. Ik ben overtuigd, dat men daarvoor thans niet rijp kan zijn.

Met vrije en breede discussie zal men veel verder komen.

En ook veel beter de bewaring der eenheid dienen.

H. H.

UNDER AUTHORITY

Servant of all—No higher aim
No skill, no gift, nor deed of fame,
Is needed to enroll thy name
Under Authority.

Servant of all—Not with thy sword,
Nor glance of flame, nor lightning word,
But humbly, following thy Lord;—
Under Authority.

Servant of all—Where'er thou art
At every turn to play the part,
With ready hand and loyal heart;
Under Authority.

Servant of all—To lift the load
Of others stumbling on the road;
Love for thy strength and love thy goad;
Under Authority.

Servant of all. Thus yielding free
Service to Him who chooseth thee
His trusted warrior to be;
Under Authority.

Servant of all. With every nerve
Servant of Him who came to serve;
Strong in a faith that shall not swerve;
Under Authority.

Servant of God. A soldier tried,
Ready to face whate'er betide;
Yea, ready to die as He once died;
Under Authority.

Banner Manners

Recently we wrote an article on "Banner Ethics". It was in connection with "The Banner" 's refusal of the reply of our home-missionary, the Rev. Kok, to insinuations which the editor of that paper published against our missionary.

I now wish to call attention to Banner manners.

Manners and ethics are more closely related than many people would be willing to admit. Bad manners are often rooted in bad ethics.

Take, for example, the treatment accorded Dr. Schilder by "The Banner".

We all remember what was done before this distinguished theologian had left the old country to visit our shores.

Here was a Reformed theologian, in good standing in the Reformed Churches of the Netherlands, professor in dogmatics at the seminary of those churches, sister churches of those that are represented by "The Banner". But he is suspected by the editor of "The Banner", as well as by others, of views on "common grace" that deviate from those set forth in the dearly beloved "three points". And before the professor can start on his journey "The Banner" publicly invites him to postpone his visit, and suggests that no opportunities be given him to speak.

Hardly courteous, one would say.

But while the professor is here as a guest a minister of the Christian Reformed Churches sends an article to "The Banner" in which he criticises some of Dr. Schilder's views.

These views had been set forth, not in speech or lecture while the professor was here, but in a supplement to "De Reformatie" in which the doctor offers an explanation of the Heidelberg Catechism. There was, therefore, no occasion to publish this criticism while the professor was still our guest in this country.

The criticised material was written in the Holland language. Dr. Schilder naturally, cannot express himself readily in the English language. The critic was well aware of this. He might have used "De Wachter" and publish his criticism in the Dutch language, thus giving Dr. Schilder fullest opportunity to reply and defend himself against the attack. However, he prefers to use the English language and requests "The Banner" to receive his criticism.

And "The Banner" has no scruples.

However, this is not the worst.

Dr. Schilder sent a reply to "The Banner" while he was still in this country. And many of us who were aware of this have asked why this answer of the professor was never published.

The editor in a recent number of "The Banner"

now explains. Dr. Schilder did send his reply. But this reply appeared in the form of a first installment. It was to be followed by other articles. "The Banner" now wrote to Dr. Schilder that it would have to have all the material the professor intended to write, before they could publish the first article. The publication committee "would first have to see the article in its totality and pass judgment on its contents and length."

Its contents must be right in the eyes of "The Banner".

And it must "not be so long that it could not be placed in one issue".

Hardly courteous? I say shameful.

Cannot a theologian of a sister church in the Netherlands be trusted to write a series of articles that are fit to be published in "The Banner". How did professor Schilder deserve to be thus insulted? And why could he not be permitted to publish a series of articles in consecutive numbers of "The Banner"? The excuse offered is that the professor writes in the Holland language. But is not "The Banner" to blame for this, seeing it received criticism against a man that does not freely express himself in the English language, and of material the professor had published in Dutch?

Must the doctor be treated like a little boy who writes his first essay?

The editor of "The Banner" writes that he is still waiting for the remainder of Dr. Schilder's reply to the criticism.

I hope that Dr. Schilder considers it below his dignity to answer.

One more instance.

The reader will remember how the editor of "The Banner" when he published his insinuations against our missionary, alleged that he possessed written evidence for his statements.

Well, these written evidences proved to be the testimony of one man, the Rev. A. Bratt, of Manhattan, Montana. There was only one witness, and he not an impartial one.

But now the editor of "The Banner" received an apology of the Rev. Bratt, confessing that on one point, at least, he had misrepresented the Rev. Kok. He ought to have written an apology for all of the insinuations, but let that pass for the moment.

The editor of "The Banner" cannot even allow this apology to stand as it is.

In an editorial note he explains that the correction by the Rev. Bratt does not really alter the case.

He enervates the apology.

I ask: cannot a man who repents apologize without interference on the part of "The Banner"?

And I say: bad manners!

H. H.

Dat Gods Goedheid Particulier Is

XVII Over De Lankmoedigheid Gods (2)

In ons vorig artikel toonden we aan, hoe Ds. Zwier eerst een omschrijving geeft van de lankmoedigheid Gods, daarna vaststelt, dat de lankmoedigheid Gods beide particulier en algemeen is, om eindelijk zijn a priori vastgestelde dogmatische stellingen met de Schrift te trachten te steunen.

Dit is juist de methode, die Zwier ons aanwrijven wil, maar die wij nimmer volgen.

Het is ons ook gebleken, dat de omschrijving, die Ds. Zwier ons biedt van de lankmoedigheid Gods, niet past in die teksten, die we reeds bespraken, en waarin hij meent te vinden zijne voorstelling van de "particuliere" lankmoedigheid Gods.

Bespreken we thans de teksten, waarin hij meent de leer der "algemeene lankmoedigheid" te vinden, dat is, de leer, dat God in Zijne goedheid de goddeloozen nog spaart.

In dit verband bespreekt Zwier allereerst Rom. 2:4. Deze tekst hebben we in een vorig hoofdstuk reeds besproken. We kunnen thans volstaan met den lezer daarnaar te verwijzen.

Een tweede plaats, waarin Zwier de "algemeene lankmoedigheid" Gods vindt, is I Pet. 3:19, 20.

Het is jammer, dat hij meent "de moeilijkheden, die er aan de uitlegging verbonden zijn," te kunnen laten rusten, omdat ze het punt in kwestie niet raken". Eigenlijk kan men niet zeggen, dat de moeilijkheden van een tekst een zeker punt in kwestie niet raken, zoolang men niet een poging waagt, om die moeilijkheden te verklaren. Doet men dit laatste wel, dan gaat er niet zelden een ander licht op over dat punt in kwestie. Maar Zwier laat die moeilijkheden liggen. Hij aanvaardt blijkbaar de verklaring, die door de gereformeerde uitleggers algemeen wordt aangenomen, "dat we onder de geesten, die in de gevangenis zijn, hebben te verstaan de goddelooze tijdgenooten van Noach, aan wie Christus gepredikt heeft, niet na Zijn opstanding, zooals door de Roomschen en Lutherschen geleerd wordt, maar in de dagen vóór den zondvloed, door middel van Zijn profeet Noach, den prediker der gerechtigheid. Ze worden geesten in de gevangenis geheeten, omdat ze thans in de plaats der duisternis bewaard worden tot het oordeel des grooten dags".

En deze verklaring aanvaardend leert Zwier dan van de lankmoedigheid Gods, waarvan in den tekst sprake is, dat deze "aan de goddelooze tijdgenooten van Noach betoond werd, honderd en twintig jaren lang, terwijl de ark toebereid werd. De straf werd lang uitgesteld. Gelegenheid werd hun gegeven om zich te bekeeren". En dan luidt de conclusie: "Duidelijk blijkt ook hier weer, dat Gods lankmoedigheid aan goddeloozen betoond wordt".

Nu zijn er tegen de verklaring door Zwier zonder

onderzoek aanvaard in den tekst en in het verband onoverkomelijke bezwaren. De verklaring is ongetwijfeld meer de vrucht van de poging om te ontkomen aan de Roomsche en Luthersche verklaring van den tekst dan van onbevungen exegese. De Roomschen toch verklaren deze plaats zoo, dat Christus na Zijn dood in den voorburg der hel is ingegaan, van waaruit hij toen de geloovigen uit de oude bedeeeling heeft verlost en opgevoerd naar het Paradijs. En de Luthersche verklaring wil, dat Christus beide naar Zijne Godheid en naar Zijne menschheid letterlijk in de hel in nedergedaald, daar Zijne overwinning heeft aangekondigd en den duivel zijne macht heeft ontnomen. Tegenover deze uitleggingen van den tekst leerden de Gereformeerden nu, dat het prediken in den Geest van Christus ziet op het feit, dat de Heiland reeds in de dagen van Noach aan de goddelooze wereld heeft gepredikt.

Doch zooals ik reeds zeide, ook deze verklaring wordt door onoverkomelijke bezwaren gedrukt.

In de eerste plaats kan het niet worden ontkend, dat het verband van den tekst ons noopt om te denken aan iets, dat plaats had *na* het lijden en de verheerlijking van Christus. In vs. 18 lezen we: "Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel gedood is in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest". En dan lezen we: "In denwelken Hij ook heengegaan is" etc. Het kan niet worden ontkend, dat "in denwelken" ziet op den Geest Zijner opstanding en verheerlijking, en dat het niet aangaat, om te zeggen, dat Petrus nu plotseling in zijn gedachtengang honderden jaren teruggaat, om te leeren, dat de reeds opgewekte en verheerlijkte Christus door Noach aan de goddelooze wereld heeft gepredikt. Deze verklaring is al te gedrongen en past zeker niet in het verband. Het tijdsmoment der prediking, waarvan in den tekst sprake is, is, volgens het verband, *na* des Heilands lijden en verheerlijking.

Doch de tekst zelf leert ons dit ook. We lezen, dat Jezus heeft gepredikt aan de geesten, die in de gevangenis zijn. In het oorspronkelijke is dit nog sterker, want letterlijk lezen we: "aan de in de gevangenis (zijnde) geesten". Bovendien lezen we van deze geesten, dat ze *eertijds* ongehoorzaam waren (apeittheesasin pote.) Dit *eertijds* ziet op een tijd, die niet slechts aan hun zijn in de gevangenis, maar ook aan de prediking vooraf ging. Had de apostel bedoeld, dat Christus *eertijds* gepredikt had aan de geesten, die *thans* in de gevangenis zijn, hoe gemakkelijk had hij dit duidelijk kunnen uitdrukken, hetzij dan door het plusquamperfectum te gebruiken in plaats van den aoristus, of door *eertijds* te plaatsen bij "predikte" of "gepredikt heeft" (ekkeruksen). Dan had de tekst geluid: "In denwelken Hij ook eertijds heengegaan was en gepredikt had aan de geesten, die ten tijde van Noach ongehoorzaam waren en die thans in de gevangenis zijn". Doch de prediking had, volgens

den tekst, niet eertijds plaats, aan nog levende menschen, die thans in de gevangenis zijn, maar aan geesten in de gevangenis, die eertijds ongehoorzaam waren.

Wij meenen dan ook, dat de tekst duidelijk leert, dat de Heiland door den Geest, die Hij na Zijn verheerlijking ontving (Hand. 2:33), heengegaan is, om den geesten, die bewaard worden in de gevangenis tot den dag des oordeels, te prediken. De tekst leert dus niet, dat Jezus persoonlijk in de hel is neergedaald. Deze prediking had plaats door den Geest, waardoor Hij ook de wereld veroordeelt. De tekst leert ook niet, dat Hij aan die geesten het *evangelie* gepredikt heeft. Dit ligt op zichzelf in het woord "predikte" niet. Veeleer wijst het verband er op, dat Jezus van Zijn verheerlijking en overwinning, voor Zich en Zijn volk, heeft getuigd. Daarom wordt er ook juist gewag gemaakt van de geesten, die ten tijde van Noach ongehoorzaam waren. Zij waren type van de goddeloozen der laatste dagen, vertegenwoordiger der geheele goddelooze wereld. En dat zij vreeselijk gewoed hebben tegen de Kerk uit die dagen is uit de Schrift gemakkelijk aan te toonen. Dit is ook de onderliggende gedachte in den tekst, dien we thans bespreken, zooals uit het verband wel duidelijk is. De apostel schrijft daar immers over het lijden, dat de geloovigen moeten verduren van de goddelooze wereld, en moedigt hen aan om met een goed geweten in lijdzzaamheid "weldoende" te lijden. Christus heeft ook weldoende geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen. Maar Hij heeft ook de overwinning behaald en eer en heerlijkheid ontvangen, en daarvan aan de goddelooze wereld, ook aan degenen, die eertijds tegen Hem en Zijn volk woedden, door den Geest der verheerlijking, kond gedaan.

Welnu, in het licht van dit alles zijn we ook overtuigd, dat Ds. Zwier den tekst verkeerd uitlegt, wanneer hij zomaar, zonder enig bewijs aanneemt, dat lankmoedigheid Gods, waarvan hier sprake is, ziet op de goedheid Gods, waardoor Hij de goddelooze wereld ten tijde van Noach nog spaarde voor honderd en twintig jaren. In de eerste plaats mag worden opgemerkt, dat Zwier deze verklaring in den tekst indraagt. Er staat niet, dat Gods lankmoedigheid over de ongehoorzamen ten tijde van Noach ging. Er staat eenvoudig, dat de lankmoedigheid Gods verwachtte (apeksedexto). En ook dit laatste woord doet ons aan iets anders denken, namelijk aan de houding van het lijdend en zuchtend volk van God uit die dagen. In de tweede plaats spreekt de apostel ook in zijn tweeden brief (3:9) in gelijksoortig verband als hier van de lankmoedigheid Gods over *ons*, dat is, over de Kerk. En eindelijk gaat het ook in het verband juist over Gods lankmoedigheid over Gods volk, dat van de wereld veel moet lijden. De lankmoedigheid Gods in I Pet. 3:19 ziet dan ook op de houding van uitgerekte liefde, die God openbaarde ten tijde van Zijn Kerke vóór den vloed, die van de geesten, die thans in de gevangenis zijn,

veel had te lijden om Christus wil. Naar de verlossing zag Gods volk uit. Maar de lankmoedigheid Gods *verwachtte*, d.w.z. de verlossing kwam niet zoo spoedig als Gods volk het gaarne wilde.

Een beetje arm is hetgeen Zwier verder opmerkt van den tekst in Nahum 1:2, 3. We zullen hem even overschrijven:

“Het boek des gezichts van Nahum, den Elkosiet, bevat een aankondiging van het oordeel Gods over de goddelooze stad Ninevé, en vangt aldus aan:

“‘Een ijverig God en een wreker is de HEERE, een wreker is de HEERE, en zeer grimmig, een wreker is de HEERE aan Zijne wederpartijders, en Hij behoudt den toorn zijnen vijanden. De HEERE is lankmoedig en van groote kracht, en Hij houdt den schuldige geenszins onschuldig’ (Nah. 1:2, 3).

“Met geen mogelijkheid kan de uitdrukking, dat de HEERE lankmoedig is, hier van Gods volk worden verstaan.

“Eerst in het zevende vers wordt van Gods volk gesproken: ‘De HEERE is goed, Hij is ter sterkte in den dag der benauwdheid, en Hij kent degenen, die op Hem betrouwen.

“Maar lees de eerste zes verzen, en het zal u duidelijk zijn, dat daarin alleen op de goddeloozen gedoeld wordt, Gods wederpartijders, zijn vijanden, de schuldigen, die zich Zijn gramschap hebben waardig gemaakt.

“Heel het verband toont dus, dat de uitdrukking: ‘De HEERE is lankmoedig’ hier ziet op de goddeloozen”. (Gods Algemeene Goedheid, XXI).

Ik vind deze exegese van Ds. Zwier, als bovenstaande dien naam waard is, bepaald naief.

Al wat hij hier eigenlijk bewijst, is, dat het Nederlandsche woord “lankmoedig” hier in onzen Hollandschen bijbel gebruikt wordt ter aanduiding van Gods houding tegenover de goddeloozen.

En och, dat stemmen we hem immers aanstonds en zonder voorbehoud toe!

Zwier vertrouwt blijkbaar wat al te veel op zijn eigen, uit zijn duim gezogen veronderstelling, dat overal, waar we in de Schrift het woord lankmoedigheid ontmoeten, wij dit toepassen op de uitverkorenen. En hij meent blijkbaar dat wij dit ook zullen doen met dit woord in Nahum, zoodat wij “vijanden” en schuldigen” hier maar verklaren als slaande op uitverkorenen. En met die gedachte voor zijn bewustzijn roept hij nu schier triumfantelijk uit: “Heel het verband toont dus, dat de uitdrukking: ‘De HEERE is lankmoedig’, hier ziet op de goddeloozen”.

Zeker, zeker, Zwier, dat hebt ge wel goed gezien. Als exegese moet worden afgemeten bij kwart onsjes, zooals Zwier dit wil, dan mag gezegd worden, dat het zeker geen kwart onsje nam dit te ontdekken.

Maar het (voor Ds. Zwier) droevige van het geval is, dat hij hiermede nog letterlijk niets heeft bewezen, wat zijn onderwerp aangaat.

Hij schrijft immers over “algemeene goedheid Gods”!

Lankmoedigheid is volgens hem immers “sparende goedheid van strafwaardigen”!

En de tekst in Nahum moest hem immers dienen om te bewijzen, dat er eene *algemeene* lankmoedigheid Gods is, d.w.z. eene lankmoedigheid over rechtvaardigen en goddeloozen beide!

En, ach, wat ziet het er, als ge dit hier even voor de aandacht houdt, dan toch alledroevigst uit met Zwier’s bewijsvoering!

Hoe zou het toch mogelijk zijn om Zwier’s zoo geliefkoosd theorië van gemeene genade, gemeene goedertierenheid, gemeene “lankmoedigheid” in den tekst uit Nahum te vinden?

Reeds de Hollandsche tekst had Ds. Zwier moeten waarschuwen, dat zijn theorië hier niet wordt gesteund.

In de eerste plaats, omdat het toch gansch zeer duidelijk moet zijn, ook voor Ds. Zwier, dat hier geen *algemeene* “lankmoedigheid” wordt genoemd, maar een zeer particuliere, namelijk over de goddeloozen alleen. Zeker, zeker, we geven het Zwier voetstoots toe, het is zeer duidelijk, dat de uitdrukking, “De HEERE is lankmoedig” ziet op de goddeloozen. Maar ik wil dit nog een weinig versterken, en voegen er met nadruk aan toe: maar dan ook *alleen* op de goddeloozen. En eene “lankmoedigheid”, die alleen voor de goddeloozen is, is toch niet *algemeen* of *gemeen*, is ’t wel? In de tweede plaats had heel de tekst Zwier er voor moeten bewaren, om dezen tekst aan te halen als een bewijs voor Gods *sparende goedheid* jegens de goddeloozen. Hij had, den tekst lezende, aanstonds bij zichzelf moeten zeggen: “wat hier ook de beteekenis van het woord (het Hollandsche woord) ‘lankmoedigheid’ zij, van sparende *goedheid* is hier in geen geval sprake”. Want immers heel de tekst spreekt van wrake, van groote grimmigheid, van een behouden van den toorn den vijanden, van een geenszins houden van den schuldige voor onschuldig. Neen, met geen mogelijkheid kan de uitdrukking, dat de HEERE lankmoedig is, van Gods volk verstaan. Dat heeft Zwier goed gezien. Maar ook is waar, dat met geen mogelijkheid de uitdrukking “lankmoedig” hier kan slaan op eene sparende goedheid Gods. En hierover ging het immers? Het gaat immers niet over *klanken*, en over *Hollandsche* woorden?

En als Ds. Zwier eenmaal zoover was gekomen met zijn redeneering, dan had hij zich moeten afvragen, wat dan wel de beteekenis van het woord “lankmoedig” zijn mag in Nah. 1:3.

Hij had zijn Engelschen Bijbel kunnen opslaan, indien hij het Hebreeuwsch wat lastig vindt. De Engelsche tekst had hem kunnen helpen, want daar lezen we “slow to anger”. En dat is reeds heel iets anders dan “sparende goedheid”. *Slowness to anger* is toch altijd nog *anger*, toorn. Ingehouden toorn, die

behouden wordt, en met groote grimmigheid gepaard gaat, is geheel iets anders dan sparende goedheid, gunst, goedertierenheid, of wat dies meer zij.

Hij had daarbij kunnen bedenken, dat het woord "lankmoedig", zoowel als het Grieksche woord "makrothumos", eigenlijk een meer of min neutraal woord is, en op zichzelf niet zegt, wat soort van "moedigheid" lang is. Die "moedigheid" kan zijn de drang der liefde, maar kan ook zijn de drang des toorns.

En had hij dan nog een beetje meer ernst gemaakt met zijn exegese, dan had hij toch ook wel een beetje studie kunnen maken van het Hebreeuwsch in dezen tekst, inplaats van zóó maar af te gaan op een Nederlandsch woord, en dan nog wel op den klank af. En dan had hij ontdekt, dat het woord "lankmoedig" hier eene vertaling is van twee Hebreeuwsch woorden: *erek appajim*. Het eerste woord beteekent "lang" of "langheid" (orek); het tweede woord beteekent "toorn" (afgeleid van *Aph*, adem). De Heere is dus *lang van toorn*. Hij is jegens den goddelooze zeer grimmig en wil hem ook zeker verdelgen. Maar Hij rekt den toorn uit, totdat de tijd rijp is voor de eindelijke verdelging van den goddelooze.

En als Ds. Zwier dit alles had ontdekt, en ook nog verdere studie had gemaakt van die Schriftuurplaatsen, waar hetzelfde woord voorkomt, en hij had dan eerlijk willen zijn om der waarheid wil, dan ware hij zeker tot de erkenning gekomen op grond der Heilige Schrift, dat ik het wel juist had met de onderscheiding, die ik altijd gemaakt heb tusschen "verdraagzaamheid" en lankmoedigheid", ook al is het, dat in onzen Hollandschen Bijbel die onderscheiding niet altijd gehandhaafd blijft. En tevens had hij erkend, dat de tekst in Nahum heelemaal geen "goedheid Gods", sparende of anderszins, leert.

En in elk geval hoop ik van harte, dat Ds. Zwier zich zal laten leeren, al is het dan ook door die lastige Standard Bearer, om niet zoo naief, op den klank van een woord af, uit onzen Hollandschen Bijbel te exegetiseren.

Ik hoop althans, dat dit zijn begrip niet te boven zal gaan.

Hij schrijft: "Hoe de broeders, die in 1924 struikelden, met het oog op deze Schriftuurplaatsen nog durven volhouden, dat we van geen algemeene lankmoedigheid Gods kunnen spreken, is me een raadsel. Het gaat mijn begrip te boven".

'k Geloof het gaarne. Maar dit lag dan ook aan Ds. Zwier's begrip, niet daaraan, dat de "gestruikelde broeders" geen grond hadden voor hetgeen ze volhiel-

den. Misschien, dat hem door bovenstaande ook reeds het licht is begonnen door te breken over een ander "raadsel", dat hem nog duisterder is. Maar ik wil hiervan toch nog iets zeggen.

Ds. Zwier vindt het een groot raadsel, hoe ik Rom. 9:22 kan verklaren, zooals ik doe.

Onze lezers kennen den tekst: "En of God, willende zijn toorn bewijzen, en zijne macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns tot het verderf toe bereid". Ik had dit vers zoo verklaard, dat God de *vaten des toorns* verdragen heeft, met vele lankmoedigheid over *de vaten der barmhartigheid*. Mijne gronden voor deze verklaring waren als volgt: 1. In het N. T. heeft het woord lankmoedigheid, zooals we gezien hebben, doorgaans de beteekenis van ingehouden liefde over de Kerk, zooals deze in het midden der wereld in lijden en druk verkeert. 2. Verdraagzaamheid en lankmoedigheid komen beide in den tekst voor, echter zoo, dat de vaten des toorns voorwerp zijn van de verdraagzaamheid, terwijl lankmoedigheid hier voorkomt als met die verdraagzaamheid gepaard gaande. 3. In het verband wordt gesproken van Farao, als vertegenwoordiger van de "vaten des toorns". Nu was Israel in Egypte in lijden en druk door de goddeloosheid van Farao. En zoo is het in de wereld altijd. De boozen zetten zich tegen de rechtvaardigen, haten en vervolgen hen. 4. Wanneer dus God de vaten des toorns verdraagt, d.w.z. "lang is van toorn", den toorn bedwingt tot den dag oordeels, dan is het gevolg daarvan tevens, dat de kinderen Gods moeten lijden en vervolgd worden. Daarom gaat Gods verdraagzaamheid over de vaten des toorns altijd gepaard met lankmoedigheid over Zijn volk. 5. En zoo kwam ik tot de verklaring: "En of God willende Zijn toorn bewijzen en Zijne macht bekend maken, met vele lankmoedigheid over Zijn volk, dat van die vaten des toorns veel te lijden heeft, verdragen heeft de vaten des toorns tot het verderf toe bereid."

Nu maakt Ds. Zwier heel wat drukte over deze verklaring van mij. Het is hem reeds jaren een raadsel geweest, hoe wij zulk eene verklaring konden handhaven. Hij kan er niet bij. Hij vindt hier het "frappante staaltje van willekeurige exegese en eigenmachtige inlegging van eigen gedachten in den tekst", dat hem "in jaren onder de oogen is gekomen". En hij meent, dat ik de woorden, "over Zijn volk" hier wil invoegen, om te kunnen handhaven, dat God nooit lankmoedig kan zijn over de goddeloozen.

Wat toch een drukte om niets!

Want ofschoon ik om bovengenoemde redenen nog altijd mijn eigen verklaring van den tekst de voorkeur geef, stem ik Ds. Zwier gaarne toe, dat eene verklaring, die wil, dat geheel de uitdrukking, "met lankmoedigheid verdragen heeft", slaat op de vaten des toorns, op exegetische gronden best te verdedigen is. Ik hecht lang niet zooveel gewicht aan mijne verklaring van den tekst als Zwier schijnt te meenen. En vooral bedoelde ik niet om den tekst alzoo te verklaren om te ontkomen aan de voorstelling, dat Gods lankmoedigheid nooit over de goddeloozen gezegd kan worden te zijn.

Aan zulk een noodsprong zou immers in het geheel geen behoefte zijn.

Want ook al aanvaarden we, dat lankmoedigheid

zoowel als verdraagzaamheid in dezen tekst moet worden verklaard als doelende op de "vaten des toorns" als de voorwerpen er van, dan hebben we daarmee immers nog in het geheel niet toegestemd, dat de tekst ook maar de minste steun biedt voor de voorstelling van Ds. Zwier's *algemeene* lankmoedigheid als "sparende goedheid". We hebben dan eenvoudig ook hier het *woord* lankmoedigheid gebruikt ter aanduiding van eene houding Gods jegens de goddeloozen. Zou Zwier hier steun willen vinden voor zijne voorstelling, dan zou hij meer moeten doen dan eenvoudig aantoonen, dat het woord "lankmoedigheid" hier met het oog op de vaten des toorns wordt gebruikt. Hij zou moeten bewijzen, dat de beteekenis van het woord hier is "sparende goedheid jegens strafwaardigen". Ik weet het, hij is uitgegaan van de dogmatische definitie: "lankmoedigheid is sparende goedheid Gods", zonder de Schrift eerst te raadplegen. Maar ik heb er reeds op gewezen, dat die omschrijving uit het woord lankmoedigheid niet kan worden afgeleid. En ik heb ook aangetoond, dat deze omschrijving nergens past op de teksten, die door Ds. Zwier zijn aangehaald ten bewijze van zijne voorstelling. Kan Rom. 9:22 wel als zulk een bewijs dienen, dan moet Zwier dit aantoonen.

Hij doet dit niet.

Slechts toont hij aan, dat volgens zijne verklaring "lankmoedigheid" hier op de "vaten des toorns" ziet. En dan trekt hij de conclusie: "En daarom hebben wij we hier een klaar bewijs, dat er, behalve de bijzondere lankmoedigheid Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere algemeene lankmoedigheid Gods is, die Hij in het uitstellen der straf en het geven van gelegenheid tot bekeering toont aan de niet-uitverkorenen".

En die conclusie volgt niet uit Zwier's praemissen.

Ze klopt heelemaal niet op den tekst. Hier maakt Ds. Zwier zich weer schuldig aan een verdraaien van den tekst, waardoor deze precies het tegenovergestelde zegt van hetgeen hij ons werkelijk leert, vooral ook in het verband van heel het hoofdstuk beschouwt.

In de eerste plaats moet er wel op worden gelet, dat, aanvaarden we de voorstelling, dat het woord "lankmoedigheid" hier ziet op de "vaten des toorns" we hier toch niet eene *algemeene* lankmoedigheid vinden, maar een zeer particuliere, namelijk, die jegens de *verworpenen*. Want hierover gaat het in den tekst krachtens het verband.

En in de tweede plaats moeten we volgens Zwier den tekst lezen als volgt: "En of God, willende Zijne sparende goedheid bewijzen, en den goddeloozen tijd geven om zich te bekeeren, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten des toorns tot het verderf toebereid". Maar ge ziet, dit gaat niet. Zwier's omschrijving van Gods lankmoedigheid past ook hier niet op den tekst. Want deze leert ons: 1. Dat de "vaten des toorns" tot het verderf waren toebereid. Van "gelegenheid geven tot bekeering" is in geen geval sprake;

en 2. Dat God deze vaten des toorns met veel lankmoedigheid verdraagt, opdat Hij Zijn toorn zou openbaren en Zijne macht bekend maken. Van "sparende goedertierenheid of goedheid" is dus ook geen sprake.

En zoo zal Ds. Zwier zelf moeten toestemmen, dat hij ook in dezen tekst geen steun kan vinden voor zijn zoo zeer geliefde algemeene genade theorie. Hoe ge den tekst ook verklaart, van eene algemeene "sparende goedheid" spreekt hij in geen geval.

Zwier heeft nog één tekst meer ten bewijze voor zijne voorstelling eener algemeene lankmoedigheid. Hij wijst op de gelijkenis van den onbarmhartigen dienstknecht. Hij toont aan, dat: 1. Dezen onbarmhartigen dienstknecht lankmoedigheid werd bewezen; en 2, dat hij desniettemin een goddeloos mensch bleek te zijn, die aan de eeuwige pijniging werd overgegeven.

Hier loopt Zwier's verklaring zoo vast als een huis.

Want immers de "lankmoedigheid" of "barmhartigheid", die de heer in de gelijkenis zijnen dienstknecht bewees, bestond hierin, dat hij hem alle schuld kwijtschold. Nu gaat, volgens Ds. Zwier, alleen de "bijzondere lankmoedigheid" *gepaard met* kwijtschelding der straf. We hebben dat nog niet vergeten. En als hij hier nu toch "algemeene lankmoedigheid" van maakt, dan houden we hem aan zijn woord en zeggen: wacht even, Zwier, dat gaat zoo niet goed.

Wil hij toch van die dienstknecht in de gelijkenis een goddeloos mensch maken, een niet begenadigde, zooals hij doet, dan loopt hij weer vast, want dan komt hij, wil hij bij de gelijkenis blijven, bij de voorstelling uit, dat God niet-verkorenen de zonden eerst vergeeft en ze hun later weer toerekent.

Dat kan ook niet.

Dat wil Ds. Zwier ook niet. Hij schrijft zelf: "wij begrijpen, dat kan niet waar zijn".

Maar daarom laat Zwier het hoofdelement in de gelijkenis, dat die heer zijnen dienstknecht alles kwijtschold, eenvoudig rusten. Hij doet precies alsof het er niet staat. Erger nog: hij ontkent het.

En dat mag natuurlijk ook niet.

Laten we het element van die kwijtschelding der schuld aan den dienstknecht in de gelijkenis buiten rekening, dan verliest heel de gelijkenis haar beteekenis.

En daarom zal die dienstknecht wel beeld moeten zijn van iemand anders dan een goddelooze, die straks naar de eeuwige rampzaligheid gaat. Dit laatste staat dan ook niet in den tekst. Er staat eenvoudig, dat de heer den dienstknecht den pijnigers overleverde, totdat hij alles zou betaald hebben.

Lezen we nu het verband, en staat onze dogmatiek ons niet al te zeer in den weg om deze gelijkenis te verstaan, dan zal het ons duidelijk worden, dat de dienstknecht in de gelijkenis het begenadigde kind Gods is, dat tijdelijk in een onverzoende betrekking met zijn medebroeder leeft, dezen niet wil vergeven, en dat nu tijdelijk, dat is, totdat het zich met zijn broeder heeft

verzoend, in dezen zin den pijners wordt overgeleverd, dat het zelf ook de vergevende genade Gods niet smaakt en in duisternis rondwandelt.

En och, Ds. Zwier, zeg nu toch niet, dat ik weer "uitverkorene" *invoeg*, zooals ge dat zoo gaarne doen moogt.

Herzie liever eerst uw eigen verklaring, en erken dat ze vastloopt.

En let dan even op het verband van deze gelijkenis.

Dat verband is zoo onverbiddelijk streng. Jezus sprak deze gelijkenis tot Zijne discipelen, met name nog wel tot *Petrus*. Dus tot Zijn uitverkoren volk. En Petrus meende, dat er ook eens een keer een einde moest komen aan het vergeven van elkanders misdaden. Daarop zegt Jezus tot hem: "Neen, Petrus, geen zevenmaal, maar zeventigmaal zevenmaal zult ge uwen broeder moeten vergeven. Er komt aan die obligatie in het Koninkrijk Gods nimmer een einde. Daarom is het Koninkrijk Gods gelijk aan dezen koning en zijn handelwijze tegenover dien onverzoenlijken dienstknecht. En daarom zeg ik u, Petrus, Mijne discipelen, Mijn volk: alzo zal ook Mijn hemelsche Vader u doen, U, Petrus, U, Mijne discipelen, U, Mijn volk, indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijnen broeder zijne misdaden".

Het zal Ds. Zwier wel duidelijk zijn, dat hij hier de bal geheel missloeg.

Zijn dogmatiek speelde hem hier parten.

Met name de sterke begeerte om steun te vinden voor zijn theorie van een algemeene lankmoedigheid, maakte het hem onmogelijk om deze gelijkenis te verstaan.

Maar wie anderen wil leeren, moest toch wat meer ernst maken met de uitlegging der Heilige Schrift.

H. H.

A POEM

Looking upward every day,
Sunshine on our faces;
Pressing onward every day
Toward the heavenly places;
Growing every day in awe,
For Thy Name is holy;
Learning every day to love
With a love more lowly.

Walking every day more close
To our Elder Brother;
Growing every day more true
Unto one another;
Every day more gratefully
Kindnesses receiving;
Every day more readily
Injuries forgiving.

Zuivere En Onbevleete Godsdienst

Jac. 1:26, 27.

Dat we niet slechts zullen hooren, doch hooren om te doen, gelijk we gelooven om te werken, was de hoofdgedachte, welke de schrijver van dezen brief in de voorafgaande verzen met klem heeft geleerd. Toen hij die verzen neerschreef had hij tweeërlei menschen voor de aandacht. Er waren er, die hoorden en niet deden. Zij beluisterden wel Gods Woord, doch voor hen was het Woord Gods niet de Wet der vrijheid. Zij zagen ook wel in dien spiegel des Woords hun aangeboren aangezicht, zij zagen dus wel, zij het slechts oppervlakkig, wie en wat zij van nature zijn, doch het greep hen niet aan. Zij bleven niet staan bij dien spiegel der volmaakte Wet, zij waren slechts hoorders en niet daders des Woords.

De reden hiervoor is, dat het beeld in dien spiegel precies overeenkwam met hun inwendige gestalte. Hoe zouden zij ook zonder inwendige vernieuwing des harten het vreeselijke kunnen zien van hun toestand? Alleen wie vrijgemaakt is heeft oogen, waarmede hij zien kan. Zonder die verlichte oogen des verstands maakt het beeld, het beeld van den natuurlijken mensch, gelijk de spiegel dat doet zien, geen indruk op hem. Het laat hem koud, het interesseert hem niet. Hij mag dan al worden gewezen op het hachelijke van zijn toestand, doch daarbij blijft het dan ook. Daarom gaat hij ook bij dat Woord Gods weg. Hij vergeet het en hij vergeet zijn eigen beeld.

Maar dan daartegenover die andere. Die hoort en doet. Hij ziet in die volmaakte Wet, die der vrijheid is, zijn eigen beeld. Voor hem is die spiegel dan ook het Woord der Waarheid. En als dan dat Woord hem zijn beeld tegenwerpt, dan is hij verstomd en staat daar als verlamd voor dien spiegel en bezieet zichzelf. Hij wendt en keert zichzelf bij dien spiegel en wil als het ware nauwkeurig weten wie en wat hij is. Hij kan niet meer bij dat Woord Gods weg. En de reden is, dat hij juist wel ziet met verlichte oogen des verstands. Hij ziet zichzelf. Hij wordt en blijft de zondaar, de tollenaar en belijdt en erkent dit van dag tot dag. Doch dat niet alleen. Hij ziet naast zijn gebondheid, veroorzaakt door zijn zonde, ook de vrijheid, zooals deze in Christus Jezus is. En de beide kenmerken worden dan ook nooit gemist. Allereerst de kennis der ellende, doch ook die der verlossing, want ware kennis van ellende loopt uit op de waarachtige kennis der verlossing. Die beiden gaan samen. Een verloorne is tegelijkertijd een vrijgekochte. En niet alleen dit, doch daar komt nog een derde element bij, namelijk dat der dankbaarheid. Een verlorne wordt door den Geest getrokken naar het Woord Gods en kan daar niet meer buiten. En die richt dan ook zijn leven in naar dat Woord. Want hij weet en ervaart dat zaligheid alleen genoten wordt in en op het pad van Gods ge-

boden. Dat pad toch voert naar de volkomene zaligheid.

Zalig is dan de hoorder, die ook dader is.

Jacobus zal de gedachte nu saamvatten van vers achtien tot en met vijf en twintig. En weer gaat het over hooren en niet doen. Indien iemand dunkt, denkt wat hij weet, dat hij niet is, zulk één bedriegt zichzelf. Nietallereerst wat een mensch is, doch wat hij denkt schuift de schrijver hier op den voorgrond. Het is de eigen standard, welke men aanlegt bij het bepalen wat voor God, dienst des Heeren is. Maar tegelijkertijd beantwoordt het niet aan de werkelijkheid. De werkelijkheid naar Goddelijke maatstaf. Het komt dan ook overeen met hooren en niet doen van de vorige verzen. Schoon iemand wel hoort, doch niet doet, dat wil zeggen, schoon hij geen enkele grond heeft om te meenen, dat hij godsdienstig is, toch denkt hij godsdienstig te zijn. Luther noemt dit dan ook de godsdienst der verbeelding. Zeker, het ontbreekt niet aan vormen bij zoo iemand. Integendeel, hoe meer de godsdienst een kwestie der verbeelding is, des te veelvuldiger zijn de vormen. De Christen, die bij tijd en wijle in zulke kringen verkeert, gevoelt wel eenigszins verlegen als hij die vele vormen met de zijne vergelijkt. Want waar hij het wint in waarachtigheid, daar verliest hij des te meer de vormen en gebruikt er althans niet meer, dan die slechts noodzakelijk zijn en voor hem tenslotte toch maar bijzaak blijven. Zooals het woord godsdienst hier voorkomt ziet het echter niet allereerst op de gesteldheid des harten, doch op het dienen van Gods zelf. Het gaat hier over daden, die als vereering Gode worden gebracht en die wij noemen. In het algemeen genomen wordt onder godsdienst verstaan, de dienst des harten, waardoor we God eeren en vreezen, dienen en liefhebben. Het kind Gods gaat dan door de liefde gedrongen tot God uit. Godsdienst, zoo zegt men is dan ook een zaak des harten. Of ook, godsdienst is de uitwendige daad der Godsvereering zelve. De oorzaak hiervan moet gezocht in het feit, dat we voor dit tweeërlei één en hetzelfde woord gebruiken. Het wordt scherper onderscheiden in het Engelsch waar we spreken van 'Religion and Worship'. Het eerste duidt dan meestal aan, wat iemand gelooft. Als een zaak tusschen den mensch en God, de verhouding aanduidend waarin hij tegenover den Heere staat. Het laatste is dan de wijze waarop hij tegenover den Heere staat. Het laatste is dan de wijze waarop hij uiting geeft van zijn gelooven. Natuurlijk behooren beiden saam. Gelijk het lichaam zonder ziel niets is, zoo ook beteekent de vorm niets waar het wezen wordt gemist.

En Jacobus heeft hier iemand op het oog, die een zekere vorm voor het wezen houdt. Hij *denkt* dat hij godsdienstig is. Hij wordt gekenmerkt door het veelvuldig gebruik der tong. Niet alsof dit opzichzelf kwaad zou zijn. Integendeel, dat is beslist noodzakelijk. Wij moeten ook de tong gebruiken tot de groot-

making des Heeren. Maar dat wordt hier niet bedoeld. Jacobus heeft iemand op het oog, die zijn tong niet aan banden legt. En dan is de tong een middel tot allerlei kwaad, vooral onder de broeders en zusters, zoo wil Jacobus maar zeggen. Zij toch onsteekt het vuur, niet dat der verwarming, doch tot vertering. Van al het kwaad, waartegen de gemeente altijd zich keeren moet, is dikwijls de oorzaak te vinden in het misbruik der tong. Dat is dan ook de omschrijving, die we hier aantreffen. Een ijver, die alleen openbaar wordt als werk der lippen, is niet meer dan een ledige en holle klank. Doch nu komt de tong hier voor als zich vrijelijk bewegende in het booze en kwade. En ge wordt, zoo wil Jacobus zeggen, juist om op uw hoede te zijn tegen dien toorn des mans, die de gerechtigheid Gods niet openbaart, geroepen den toorn tegen te gaan, de tong in toom te houden, te strijden tegen alle ongerechtigheid, die vooral door de booze tong wordt veroorzaakt. Fanatiek moge men optreden en oogenschijnlijk met allerlei vorm zich sieren, doch feit is, dat men tegelijkertijd er een godsdienst op nahoudt, die ijdel is.

Sterk komt dit uit als we letten hoe dit wordt uitgedrukt in den tekst. *Deze* goedsdienst is ijdel. Geheel deze uitwendige dienst, hoeveel en hoe schoon ook de vormen mogen zijn, is tevergeefs. Hij is zonder inhoud en eenige waarde en tegelijkertijd krachteloos. Er zit in geen enkel opzicht eenige waarheid in, daarom is het, dat hij geen positief resultaat brengt. Het heeft dan ook in de werkelijkheid geen enkele waarde, noch ook bereikt men er eenig doel mede. Dit geldt niet alleen voor den mensch die *dunkt* godsdienstig te zijn, maar anderen komt het evenmin ten goede.

Daarom is de vormendienst in den grond der zaak dan ook ooit anders dan de openbaring van wereldgelijkvormigheid. Hier helpt het nemen van besluiten niet om die zonde tegen te gaan. Als het bijna geheel een zaak van vorm is geworden met den godsdienst, dan raakt men hoe langer hoe meer het rechte spoor bijster. Men voelt nog wel, het is niet zooals het wezen moet, maar de eigenlijke oorzaak ziet men niet meer. En al het geroep en geschrijf omtrent "the faith of our fathers" en wat dies meer zij, het moge oogenschijnlijk de kerk wat opfleuren, doch dit hooi-vuur is spoedig uitgebrand. En als dit uitgeteerd is, dan begint de rekensom van hoeveel er al weg zijn en wat toch wel de oorzaak er van moge zijn. Men is ziende blind geworden en begrijpt niet, dat men zich aan den vorm vergaapt heeft. Men bedriegt zichzelf als men meent met den uitwendigen vorm te kunnen volstaan. Indien dus iemand zichzelf prijst van wege een zekeren uitwendigen vorm, hij lijkt wel heel wat, doch zijn tong legt beter getuigenis van wat hij werkelijk is. Die tong zegt: naar het Woord des Heeren luister ik niet. Hij spreekt uit zichzelf en daarom komt niet Gods gerechtigheid, doch juist wel den toorn des mans tot openbaring in de gemeente. Ook is er

dan nog wel een ijveren, doch het is niet de ijver voor God, doch voor zichzelf. Daruit is net ook te verklaren waarom de schrijver op zulk een eigenaardige wijze het vierde hoofdstuk begint. Iemand dunkt Godsdienstig te zijn, wil ook zeggen, dat zoo iemand zijn hart niet kent en daarom de waardschatting niet deugen kan, welke hij van zichzelf heeft. Er wordt dan niet gedacht hoe zondig en bedriegelijk dat hart is. Wie zijn hart heeft leeren kennen weet, er is vóór alle dingen vergiffenis van noode, daarna zal hij, waar de vergiffenis gesmaakt werd, zich wachten om de tong ongebreideld haren gang te laten hebben en haar boos werk te doen. En ook zal hij met al zijn krachten er zich toe zetten, dat die booze tong, van wie dan ook, geen wandeling hebbe in het midden der gemeente. Hij haat bedrog en wil het met wortel en tak uitroeien.

Hoe geheel anders leert Jacobus ons hier wat Godsdienst is. Zijn maatstaf is niet gelijk aan den man die slechts denkt, wat het zijn moet, doch wat het *is*. Let er op, Jacobus zegt niet wat *de* Godsdienst is, want alles wordt niet onder dat bepaalde gezichtspunt begrepen. Er is nog veel meer dan we in deze woorden vinden. Hij heeft het oog op bepaalde misstanden en bepaalde zonden dergenen, aan wie hij schrijft, en stelt daar dan den Goddelijken maatstaf tegenover, terwijl hij tegelijkertijd den Godsdienst naar zijn wezen beschrijft, zoowel als naar zijn openbaring. Het echte toch wordt altijd weer gekenmerkt door het zuiver zijn. Het wordt gebruikt in den zin van niet bevuild of besmeerd te zijn, noch overtrokken met iets waardoor de eigenschap deformeeren schijnt en het krachteloos is. Het is zuiver en kan daarom ook de eigenlijk kwaliteit te voorschijn brengen. Met het oog daarop nu, is het ontdaan van al hetgeen er niet bij behoort, precies zooals het kaf wordt gescheiden van het koren, omdat kaf geen koren is noch ooit wordt. Soms wordt het toegepast op een leger waaruit al die elementen verwijderd zijn, waardoor het leger gezuiverd is van lafhartigen en aldus uit goed en bruikbaar materiaal bestaat, uit mannen, die de bloem der natie worden genoemd. Hoofdzakelijk, en zoo ook hier, wordt het gebruikt als *het zuivere* en dan gebracht onder het gezichtspunt van het reine of schoone, het aantrekkelijke, dat ongedeeld en vrij van vlek en smet is. Het is dus de positieve zijde der reinheid, waaraan alle valsheid ontbreekt.

Hoe zou het ook anders kunnen? Godsdienst is het dienen van Hem, Die rein, heilig, en onbesmet is. Die dan ook Zijne kinderen met leven begiftigd, verkregen door het bloed des kruises, waardoor er lust en liefde, gerechtigheid en heiligheid in beginsel in hen werkt en naar buiten tot openbaring komt. Zij haten, wat God haat en hebben lief, wat Hij liefheeft.

Het tweede woord, dat hier gebruikt wordt (*amiantos*) is de negatieve zijde van dezelfde zuiverheid. Het duidt aan, dat het aan het bederf niet onderhevig is. Het is geen misbaksel, noch een vervormd of misvormd voorwerp waaraan schoonheid ontbreekt. Het is in

staat het vuile van zich te werpen, want het vuile heeft er geen invloed op. Of nog eenigszins anders, het draagt ook de gedachte in zich, dat het met het onreine geen gemeenschap heeft, noch hebben wil. Het is vlekkeloos en wordt daardoor in echtheid ook gezien en onderkend. Petrus gebruikt hetzelfde woord (I Pet. 1:4) in verband met de erfenis, die in de hemelen bewaard blijft en zegt, dat die erfenis onbevlektelijk is. Natuurlijk wordt het hier bedoeld: in beginsel is aldus de ware van den valschen godsdienst onderscheiden. De zuivere godsdienst heeft en openbaart daarom geen vlekken, schoon hij niet de volle en volkomene zuiverheid aan den dag legt, gelijk dit in den nieuwen hemel en op de nieuwe aarde zal geschieden. Toch is hij er, zij het dan ook slechts in beginsel. Beter gezegd, in het begin zoowel als in de doorwerking.

In de tweede plaats, wijst Jacobus op den hemelschen maatstaf. Het voorzetsel hier met den dativus wil zeggen "in het oordeel God". Voor God en den Vader is een nauwkeurige omschrijving. De Heere alleen is en mag zijn de maatstaf waarnaar Godsdienst beoordeelt wordt. En "den Vader" wijst dan op de geheel eenige betrekking waarin de gemeente tot God staat. Die God is hun Vader en zij zijn Zijn kinderen. Er is aldus een verhouding of betrekking van liefde waarin zij tot Hem staan. Daarom, niet zij, doch Hij alleen zal zeggen en zegt inderdaad wat de dienst zal zijn, die Hem welbehagelijk is. De grondregel voor alle dienst Gods is, dat we ons onderwerpen aan het oordeel Gods. Ons bedenken dus altijd weer weg, de Heere alleen het richtsnoer. Dat is niet slechts eisch voor ieder van Godswege, maar voor de gemeente is het den gestelden eisch van God, Die Vader is. Tenslotte is de dienst des Heeren een zaak des harten en daarom ook een zaak van liefde. Alle godsdienst niet opkomend uit dien levenswortel is ijdel, krachteloos, doelloos en zonder inhoud. Men vergape zich toch niet aan den schijn-godsdienst en trachtte deze niet te verklaren uit eenig goed in den mensch (buiten de wedergeboorte), noch ook te prijzen als zijnde aangenaam in het oog des Heeren. Jesaja spreekt daar heel anders over (Jes. 1:10-26). En het spelen met natuurlijk licht is het spelen met vuur, dat tenslotte een ieder verteert, die het gebruikt om daarmede in den natuurlijke mensch nog iets prijzenswaardig te vinden, dat voor den Heere zou kunnen bestaan. Want alleen hij en zij, die in vriendschaps-relatie staan tot den Vader, kunnen en mogen Hem dienen, en aldus Hem dienend zal de Godsdienst aan den hemelschen maatstaf beantwoorden. En al het andere worde dan ook slechts schijn genoemd. Dat alleen zal aan Zijn Goddelijk oordeel beantwoorden. Zoo alleen moogt en kunt ge Hem dienen. Het ware te wenschen, dat men in zijn spreken en schrijven daar dan ook wat meer rekening mee hield. Al de filosofie (we hebben het oog op die van een zeker kerkblad schrijver) van het mogen (gemeene gratie) en moeten (dat onbeantwoord blijft)

is op zijn best boerenbedrog, dat niemand zal slikken.

Dan zal die Godsdienst als zuiver en onbevlekt tot openbaring komen. Hij krijgt dan pas de ware echte vorm, die aan den maatstaf beantwoord. Het gaat dan van het spreken tot daden over. Hij wordt dan een openbaring der liefde naar hen henen, die op ons pad geplaatst werden door den Heere.

En die openbaring is weer tweeërlei. Allereerst het bezoeken van weduwen en van wezen in hunne verdrukking en tegelijkertijd zichzelf onbesmet bewaren van de wereld. Het eerste is dan de positieve zijde van den vorm en inhoud van den godsdienst hier geëischt. De liefde openbarend aan hen, die haar het meeste van noode hebben. En we zouden het ook niet anders kunnen verwachten. De Heere noemt Zichzelf de Vader der weezen en de Man der weduwen. Hem kunnen wij niets toebrengen, want alles wat we aan den Heere wijden is het teruggeven van wat we eerst uit Zijn trouwe Vaderhand hebben ontvangen. Doch Hij schenkt ons Zijn volk om daaraan te volbrengen, hetgeen we Hem nooit kunnen schenken. En het woord hier gebruikt ziet op het daadwerkelijk bezoeken, niet slechts om wat bij te springen met wat geld of iets van stoffelijken aard. Het is werkelijk armoedig en de gemeente in hare ambten onwaardig, wanneer het geld alleen uitgedeeld wordt aan den arme en daardoor die arme gaat gevoelen, dat hij van den mensch (kerkmensch) afhankelijk is. En het is zeker af te keuren wanneer een ambtsdrager niet meer doet dat een gave (geld) te geven en dan meent, dat hij zich van zijn taak tenvolle gekweten heeft.

Neen, veeleer te midden der ellende er op uit en dan de gave of hulp blijve steeds bijzaak, ook voor het bewustzijn van het die haar ontvangen.

Hierbij zij nog opgemerkt, dat Jacobus alleen weduwen en weezen noemt, maar dat het ellendige er bij inbegrepen is. Een deel, en wel het voornaamste deel van het geheel wordt genoemd, doch dit sluit dan als vanzelf allen in. Barmhartigheid te bewijzen, om Christus wil is het hoogste en moeilijkste werk in de gemeente van onzen Heere Jezus Christus. Het uitgaan van het hart naar dezulken, die hulpeloos zijn en recht en steun, hun schild en wapen missen. Zij zijn zonder verdedigers en staan bloot aan allerlei ellende. Wie springt er in de wereld voor hen in de bres en wie verdedigt hun zaak? Hier ligt dan ook overvloedig materiaal voor het werk der Christelijke barmhartigheid. En wie zich daaraan geeft, wordt in de gelegenheid gesteld om te openbaren, wat hij belijdt. Zeker, dat is niet *alles* wat godsdienst is. Jacobus wijst, gelijk alreeds gezegd, op concrete zonden en zwakheden dergenen aan wien hij schreef. Maar daarom te meer is het zijn bedoeling om enkele dingen aan te wijzen, die men allereerst en zoo gemakkelijk vergeet. De toetsteen wordt gegeven en enkele vruchten worden aangewezen, waarop de gemeente dient te letten. En moet betrachten.

In de tweede plaats, wordt hier iets aan toegevoegd dat oogenschijnlijk niets met den eersten eisch heeft te maken. Zichzelf onbesmet bewaren van de wereld. Beteekent het misschien, dat we ons zullen wachten voor al hetgeen de wereld doet in haar woelen tegen den Heere en in het ten openbaring brengen van den opstand, waarin zij leeft? Natuurlijk beteekent het dat wel allereerst. Maar het beteekent nog veel meer. Ook in haar genietingen worde het kind Gods niet bevonden als met die wereld levende op voet van gelijkheid. Eigenlijk bestaat het genot der wereld juist daarin, dat het gaat ten koste van al de geboden Gods. De wereld vermaakt zich met zichzelf, zonder God en Zijn gebod. En in dien dienst der wereld, in het opgaan van allerlei vermakelijkheid en genot, het zogenoemde geoorloofde, zoowel als dat der uitpatting, gaat men God en het verdrukte voorbij. Het zet het arme en verdrukte in een aparte klas. Zeker, het bouwt mooie inrichtingen voor het arme, geeft nog wat geld voor hen, doch doet dit juist om de eigenlijke ellende niet te zien en ontkent ten allen tijde de roeping op te treden voor hen, om Gods wille. Doch nu staat daar in het midden der wereld ook de Christen, die niet van de wereld is.

Hij luistert naar Gods Woord.

Hij spreekt naar dat Woord.

Hij beoefent de dingen des Woords uit liefde tot den Heere.

En aldus is hij vriend-knecht des Allerhoogsten.

Daarom ook onbesmet en zuiver in belijdenis en wandel.

Beiden: God, de Vader bewaart hen en uit genade bewaren zij zichzelf en openbaren de zuivere en onbevleete godsdienst te midden van een krom en verdraaid geslacht als lichten in de wereld.

W. V.

The Most Holy Place

(Continued from last issue)

The mercy-seat, it is plain, was a most complete revelation of the heart of God, of what He is by Himself and for His people in Christ. It was to this, therefore that the symbol of His presence — the cloud of glory — attached itself. Here from out of this cloud God communicated His will to Moses, "And when Moses was gone into the tabernacle of the congregation to speak with him, then he heard the voice of one speaking to him from off the mercy-seat that was upon the ark of testimony, from between the two cherubims: and he (the Lord) spake unto him" (Num. 7:89). There was "the place of my throne, and the place of

the soles of my feet, where I will dwell in the midst of the children of Israel" (Ezek. 43:7). It was called "the glory of the Lord" (Ps. 78:6). Phineas' wife, hearing of the capture of the ark, exclaimed in her dying moments, "The glory is departed from Israel." On their possession or loss of the ark they felt that all their glory depended. It was before the ark that the people of Israel came to worship. Before it they prostrated themselves. They even came to think of Jehovah's presence as indissolubly connected with the ark, so that, no matter how they walked, they felt themselves secure in its possession, like men of today in the church who imagine that the possession of the truth and the mere assent to it is all that is needed to secure for themselves a place in God's favor. As to the children of Israel of old, they were made to understand once and again that the Lord walks with His people, is their Sun and Shield, only when His people walk with Him in the way of His covenant, and that thus, when they refuse to hearken unto His voice, He leaves His throne empty, so that then it becomes a common thing. So in the days of Samuel, when he heard of their high places "He was wroth, and greatly abhorred Israel: so that He forsook the tabernacle of Shiloh, the tent which He placed among men; and delivered His strength into captivity, and His glory into the enemies hand; He gave His people also over unto the sword" (Ps. 78:60-66).

This exile of Jehovah lasted some twenty years. The punishment was commensurate with the people's sin. Jehovah it had rejected. They had asked for a king to rule over them in the room of the Lord. The desire had been granted. But Saul turned out to be the scourge of God. His great sin was that he refused to rule in the name of God. During his reign new calamities overtake the nation. The Lord continues to keep Himself in hiding. However though Israel was worthy to be destroyed, the Lord in His sovereign mercy sware truth to David (to Christ), who in distinction from Saul "wrote him a copy of the law in a book out of that which was before the priests, and who read the law all the days of his life that he might learn to serve the Lord his God and to keep all the words of His law and statutes to do them" (Deut. 17:18, 19). The Lord therefore left His hiding and went to dwell with His righteous servant in Zion. Thus the breach was mended. It could therefore be expected that when the ark was brought up to Jerusalem, David's joy was boundless. He danced before the Lord with all his might. And Israel shouted and sounded the trumpet" (II Sam. 6:14, 15). With the ark placed in the tent that David had pitched for it on Mt. Zion, he offered burnt-offerings and peace-offerings before the Lord. The believing people of God were overjoyed. The refusal of Jehovah to take up His abode on Mt. Zion, would have been equivalent to a refusal to reconcile His people to Himself. This would have spelled the

doom of the nation. But He could not refuse; for He had chosen Zion. He had sworn to abundantly bless her provision, to satisfy her poor with bread, to clothe her priests with salvation, to make the horn of David to bud, to ordain for His anointed, a lamp to clothe His enemies with shame, but to cause upon His anointed His crown to flourish. (Ps. 132).

G. M. O.

MOTHER

Far away from home Jim wandered,
Caring only for the thrill
He would get from being wayward,
Heedless of his parents' will.

Yes, he got away from homefolks,
And the house he left behind;
But the marks of his home teaching
Were engraved upon his mind.

Mother seemed to haunt his conscience,
She whose eyes were growing dim;
Yes, Jim had a praying mother
Who meant all the world to him.

Many lonely hours he struggled
With conviction strong and deep,
For he felt his mother's praying
And he could not rest or sleep.

Soon his mother's prayer was answered,
Jim surrendered life and all
For the service of his Master
Anywhere His Lord would call.

Back toward home his footsteps wended,
Life was changed and real to Jim;
For he had a praying mother
Who meant all the world to him.

Tho' today her lips are silent,
And her hands are pale and still;
Tho' her prayers no more are uttered
And unuttered is her will.

Yet her prayers are being answered,
Jim's a minister to-day,
Preaching to the lost and dying,
Showing them the narrow way.

No more need folks fear and wonder
What shall yet become of Jim;
For he had a praying mother
Who meant all the world to him.

Rev. Zwier's Reply

Rev. Zwier has taken notice of my accusing him of horribly and deliberately misrepresenting his opponents in his recent articles appearing in "De Wachter."

His reply reads as follows. (I translate):

"In this article I wish to reflect with a few words upon the correspondence of a few brethren, who have voiced their agreement with what I wrote in recently appearing articles about the sectarian commotion (sectarisch gedoe) of the Protestant Reformed Churches, who, as I pointed out, are engaged in a kind of mission work which is no mission work.

"One of them made the remark that it has now become plain to him, that the group which separated itself from our church show all the marks of a sect.

"Now this is strong language, which I did not use. The readers will recall that all I said is that I gladly classify them with the churches, but that it in no wise can be said of them that they are not in some measure guilty of sectarian commotion.

"But the answer that was given to this in The Standard Bearer, in which an attempt was made to surround this sectarian commotion with the halo of a holy crusade, would pretty nearly bring me to the conclusion: My correspondent is right."

Let us pause here. The expression of agreement on the part of the "few brethren" with Zwier's appraisal of our mission work seems to have pleased the reverend. It would be better for him if he would pay less attention to what the "few brethren" say and more attention to the dictates of fair dealing—of a kind of dealing that we have a right to expect from one who wants to be known among his fellows as a Christian man.

That reply in The Standard Bearer came pretty close to bringing the reverend to the conclusion: My correspondent is right. But I feel certain that there was a voice in the reverend's heart—the voice of conscience—that said, "My correspondent is wrong and I likewise." Yet the reverend wrote that he was nearly brought to the conclusion: My correspondent is right. Does the reverend's writing this perhaps indicate that he was offended by the truth?

Let us continue with the reverend's article:

"Let it be remarked further that I do not deem it necessary to again go into the matter. What I have written, that have I written. And it has not been proven wrong by what has appeared in reply to it but rather substantiated."

"What I have written, I have written." Indeed! How brave, this man Zwier! How unmovably firm! What moral courage! What tremendous risks the man takes by his refusal to alter his appraisal! What might not his steadfastness cost him! His name and position in his church. Perhaps the reverend will give us an-

other exhibition of his undaunted courage by placing the readers of "De Wachter" in a position to pass judgment on the merits of "that reply" and of all our replies through his publishing them in his magazine!

The reverend continues, "Why should we therefore continue to engage in polemics?" The reverend means to say that nothing would be gained thereby. However, I do not agree with him. The manner in which the reverend deals with his opponents being what it is—thoroughly dishonest—such a prolongation of the debate would be productive of much gain (?) for him. Eventually his readers would become thoroughly convinced that we are exactly what he claims us to be, namely, unredeemable heretics and schismatics, a sect. So reverend, just continue!

Now the reverend once more, "I know for certain that in general our readers do not like it. Therefore I am not going into that which in the last number of the above-named magazine was sent to my address. The honor was again mine, that two articles of nearly seven pages were occupied with my writing in this rubric."

That was no honor to you, reverend. For what has been making our devoting so much space in our magazine to your articles necessary, is your pernicious habit of distorting our views so shamefully.

And finally this, "Real typifying is the second article, signed G. M. O., which again ascribes to me all kinds of things I did not mean. Do you wish an example? The writer attempts to make his readers believe that in my article of May 2, on "The Image of God in the formal and material sense" I taught the following, 'Yet something remained to man of his original righteousness and holiness.' Of course, I refuse to answer such a mean accusation. He who has read my article knows better."

So the reverend tells his readers that the accusation was mean (boos) thus false and untrue. And his readers well know this. For they have read his article. True they have. But Zwier is careful not to place under the eyes of his readers my proof of the charge. So the readers will have to take Zwier's word for it that it is so. And all his undiscerning readers, many of whom are ignorant of the content of the Three Points and of what constitutes the real issue in the present controversy (this latter none of them know. Even Zwier doesn't [?]) and unaware of what they imbibe when reading Zwier's articles, will, of course stand amazed at what I accused him of in our magazine. They will stand amazed also on this account that in his article Zwier causes his false doctrine to step forward with the truth as its companion. With what emphasis Zwier asserts that the natural man is totally depraved! With these strong affirmations under their eye, and failing to apprehend the implications of those statements in the article that set forth the wrong doctrine, and not having been placed by Zwier in a position to

pass judgment on the merits of my proof, Zwier's readers will say, "What may be ailing that G. M. O. Oh that Zwier's regard for fair dealing were as strong as his skill for penning articles designed to discredit his apponents is great!

No reverend, the accusation is not false. It is true. The article to which you refer contained the necessary proof. And this proof was amplified by me in an article appearing in the last number of *The Standard Bearer*. (An article, it is true, you had not yet read, when you penned your article now under consideration).

I will now offer still more proof that the accusation is true. In the last number of *The Banner* and under the caption "Translation of The Three Points of Common Grace" I read the following (from the pen of Rev. H. J. Kuiper,) "Last week we repeated a former announcement of our intention to make some comments on the decisions of the synod of Kalamazoo, 1924, regarding the questions that had arisen in connection with the doctrine of Common Grace. Recent events in our circles and sentiments expressed in correspondence which we have received have convinced us that it will be useful to offer some explanation of those decisions, commonly called the Three Points. We deem it advisable to preface our comments with a translation of those decisions, to which very few of our readers have access. . . .

"Concerning the second point, touching the restraint of sin in the life of the individual and in society, the Synod declares that according to Scripture and the Confession, there is such a restraint of sin. This is evident from the quoted Scripture passages and from the Belgic Confession, article 13 and 36. . . .

"Note of the editor: The following Scripture passages are referred to

"The same Reformed writers are quoted as under the first point:

Van Mastricht, II, p. 330: "God however moderates the severity of this spiritual death and bondage: (a) internally by means of some remnants of the image of God and of original righteousness. . . . to which things is added an internal restraining grace. . . ."

Mark this statement, "Internally by means of some remnants. . . . of original righteousness. . . ."

Now mind you, this line from Mastricht's pen Synod quoted to give to its second point the weight of the authority of Mastricht. Hence, the teaching which this language sets forth Synod and thus also Kuiper and Zwier made their own. This teaching Zwier also adopted. Never has this statement of Mastricht been challenged by any of the brethren. This gives us all the right in the world to say that also Zwier is addicted to the view that man after the fall retained some of his original righteousness and holiness. Through their having made this statement in question their own, the brethren, including Zwier, tell

us exactly what they mean when they say that man has retained some remnants of the image of God, namely that man has retained some of his original holiness, and thus not that he has retained merely some remnants of *natural light*.

It seems as if Rev. Kuiper felt that when reading the statement in question many of his readers would be struck by amazement; for he wrote, "Let us add that the Reformed fathers quoted by Synod were Reformed theologians of the highest caliber and of undisputed soundness."

Indeed! But let me tell Kuiper and Zwier that the doctrine set forth by the statement in question is a lie. If the brethren now admit this, they will so discredit Mastricht as to make it impossible for themselves to continue marshalling Mastricht to the defense of their second point. Point me to another father, famed as a Reformed theologian of undisputed soundness, in whose works the statement in question is anywhere to be found. What the Synod did, it seems, is to comb the entire field of reformed literature for just the kind of a statement they wanted and thought they had need of. And they found what they searched for—in that work of Mastricht.

So it is indeed true that the issue in the present controversy is exactly whether man after the fall retained a remnant of his original holiness and righteousness through common grace.

Let the reverend Zwier now say whether I falsely accused him when I said of him that the view to which he is addicted is that man after the fall retained through common grace a remnant of his original holiness. And this, I feel certain is also the reason he told his readers that his opponents deny the very existence of small remnants. The reason is that his opponents refuse to say with him that what man has retained is a remnant of his original holiness and thus that they insist that all that man retained was a remnant of his *natural light*.

G. M. O.

Notice!

If you wish to follow the writings of Dr. K. Schilder who recently visited this country, subscribe to "De Reformatie". Send your money order for four dollars and twenty five cents (\$4.25) to:—

R. Schaafsma

524 Henry Ave., S. E.

Grand Rapids, Mich.

Risen With Christ

If ye then be risen with Christ, seek those things which are above. . . .

Col. 3:1.

The clause rendered in our version, "If ye be risen with Christ," should have been translated, "If ye then were raised together. . . ." The word "if" is not a doubtful hypothesis. The apostle does not mean to say, "Whether ye are raised with Christ is not certain. It may or may not be." The conjunction "if" sets forth the being raised with Christ as an undoubted fact. The conditional clause is thus equivalent in meaning to the positive statement, "Ye were raised up with Christ." That the clause in question does not make the being raised problematical is evident from the language that follows, "Ye are dead and your life is hid with Christ in God." This is the statement of a fact. If so, then the same must be said of the clause in question. How could the apostle set forth as problematical the salvation of the people to whom he wrote if this people is the church, the congregation of Christ, a brotherhood of believing people.

It is thus God's people who are here being exhorted to seek the things above, a people who have the saving grace to do as bidden. That the apostle had believing people before his mind is plain from his entire reasoning, which is this: "Ye are risen with Christ. Ye are dead; and your life is hid with Christ in God. When Christ will appear, ye will also appear with Him in glory. This being true, seek the things above. Center your mind on these things.

They were raised. This refers to their regenerate moral life. Previous to their being raised, they were not merely sick but dead in sin and thus wholly without strength. But God raised them. This does not mean that in being raised they remained dead and limp in His hands, so that His raising them was an act akin to the act of a man who sets on its feet a corpse. His raising them consisted in His quickening them through His pouring in them new life—the life of Christ—so that they came to life and rose and, having risen, began to walk in newness of life. So does this *having been raised* signify that they who were dead are now spiritually alive, that they who were desperately sick are now well, thus that they who were blind and deaf and halt and mute now have sight and hearing and can and do run the way of God's commands, praise and bless His name, witness for His truth, and collaborate with Him in His covenant. Thus this being raised implies that those who were raised underwent a change so fundamental and radical that they are new creatures in Christ—new, not only in the sense of their being freed from sin but also in the sense of their bearing potentially and in principle the image of the Lord from heaven, thus new in the sense of their being endowed

with a heavenly life and of their leading in principle a heavenly existence even while they still lie in the midst of death.

It is to be observed that, according to the apostle, they were raised with Christ. This implies (1) that Christ was raised; (2) that He in a causal sense was the first to be raised; (3) that God's elect were raised simultaneously; (4) that they were raised as being united with Him and solely on this account.

Christ was raised. Thus He was dead. This last statement concerns Christ's corporal death, the bruising of His body and the final separation of His body and soul on the cross. He died. So loving hands took His body down from that cross and laid it away in the tomb. But God raised Him. He arose. This raising Him was an act of God the importance of which was immeasurably great. It was God's seal which He placed upon the work of Christ,—the work of bearing away the sins of God's people and of meriting for Himself and for them a heavenly existence in God's sanctuary. This work He performed. As constrained by a pure love He laid down His life—for His sheep. He ran the way of God's commands as one consumed by the zeal of God's house. He tasted death for His own both in soul and body. When all was finished, He committed His spirit into His father's hands, and gave up the ghost. He died and was buried. Then the Father raised Him. The corruptible put on incorruption and the mortal immortality. Then that which was sown in dishonour was raised in glory, and that which was sown in weakness was raised in power. The natural body was raised a spiritual body.

So was he raised from the dead. And the apostle tells the Colossians that they had been raised with Him. This, as was said, implies that (1) they had been raised when He had been raised and that (2) they had been raised in union with Him. But now it is to be considered that when Christ had been raised, the Colossians, at least several of them, it may be assumed, had not yet been born. How then could the apostle tell them that they had been raised when Christ had been raised? To understand this, it is necessary to distinguish between the *legal* and the *actual, subjective*, resurrection of God's people. All God's people were legally raised when Christ was raised and this on account of their being legally united with Him and thus on account of their possessing Him as their legal head in His death and resurrection. This being true, His resurrection together with all the benefits accruing from His atonement was and is legally theirs and therefore they, His people, and His people only, have a right to be saved, the right to serve God, to love Him and to walk in the way of His commands. To maintain that the reprobated ungodly also have this right is to teach that the reprobated, too, were legally united with Christ in His death, resurrection, and ascension, is to teach, in other words, the doctrine of

a general atonement, the doctrine that Christ died for all head for head.

Because the people of God legally possess Christ's resurrection, God also actually saves them, that is, He quickens them and causes them to walk in newness of life through His regenerating them and through His causing the life of regeneration to flower in conversion and sanctification. But as Christ is the sanctification and the justification of His people, their resurrection and life, God cannot otherwise save them than through His uniting them with Christ by a living faith. The salvation of God as realized in the elect is negative and positive. It is on the one hand the mortification of the old man, thus a sincere sorrow of heart that we have provoked God by our sins and more and more to flee from sin; and, on the other hand, a sincere joy of heart in God through Christ and with love and delight to live according to the will of God in all good works. This latter is the rising of the new man.

The statement, "If ye have been raised with Christ", if the truth it contains is to be grasped in all its fullness, must be viewed in the light of its surroundings, in the light of the verses 11 to 14 inclusive of the preceding chapter.

Vs. 11, In Him also ye were circumcised with the circumcision made without hands, in putting off the body of the sins of the flesh by the circumcision of Christ. . . . This verse is to be paraphrased thus, "In Him, that is, in legal union with Him, ye were circumcised with the circumcision made without hands (the outward circumcision of the Old Testament Dispensation was made with hands) thus with the true circumcision that consists in regeneration flowering in conversion or that consists in the putting off the body of the sins of the flesh by the circumcision that belongs to Christ, that is, to the New Dispensation.

Vs. 12, "Having been buried with him (not, *buried* as in our version but *having been buried*) in baptism, wherein also ye were raised with Him (not, *are risen*) through the faith of the working of God who raised Him up from the dead."

Here, let it be said in passing, the apostle so expresses himself as to provide us with the undoubted proof that circumcision and baptism as to the reality signified by each (regeneration and conversion are identical and that thus the latter has indeed taken the place of the former. For notice what the apostle writes, namely, "In whom also ye were circumcised. . . . *having been buried* with him in baptism. . . ." The participle *having been buried* renders this language equivalent in meaning to the statement, "In Whom ye were truly circumcised, that is, truly baptized."

The phrase, "Having been buried with him in baptism," must, in order to be understood, be viewed in the light of Rom. 6:3, "Know ye not, that so many of you as were baptized into Jesus Christ were baptized into His death? Therefore were we (not, are we)

buried with Him by baptism into death. . . ." This passage sets forth baptism as the *means* through which the elect are translated into Christ. "Buried with Him *by baptism*. . . ." It is not, to be sure, the sign but the thing signified—regeneration and faith—to which the apostle in the final instance refers. Further, the implication of the sentence element, "buried with Him in baptism" is, must again be, (1) Christ was buried; (2) when Christ was buried the elect were buried; (3) they were buried in legal union with Him. The whole statement therefore is to be paraphrased thus: "On account of your having been legally united with Christ in His crucifixion, death, and burial (and resurrection) you, through your having been translated in Him by a living faith, lived unto God and as living ones walked and do walk in newness of life. So was the crucifixion and death of Christ in their fruits realized and exhibited in you, which means that through baptism (faith) you were joined to Christ and thus to His death in its fruits as these fruits dwell in Him." Now the benefit of Christ's death for the believers is the death of sin in them or, as the apostle expresses it, the destruction of the body of sin, which was accomplished objectively through Christ's expiating by His sufferings and death the guilt of His people. Through their being joined to Him by faith, this accomplishment was exhibited in them. Then the members which are upon the earth were mortified and the new man put on—the new man which is renewed in knowledge after the image of Him that created Him. And so the purpose of their having been legally joined to Him in His death and burial was in principle realized: "Like as Christ was raised from the dead by the glory of the Father, even so they also now walk in newness of life." Rom. 6:4.

The apostle continues, "For if we have been planted together in the likeness of His death, we shall be also in the likeness of His resurrection." The implications of this statement are: (1) Christ died; (2) we died; (3) our death was similar to that of Christ, but not identical, for then Christ would have been sinful. Christ died corporally. He also suffered in His spirit, a mode of death wholly compatible with the sinlessness of His nature. God's people die, too. Their old man is crucified. The body of sin is destroyed. This death sinful men only die. In what respect is this death similar to that of Christ? In this respect that it is a painful process. The truth set forth by the verse last quoted is this, "If we have been mystically united with Christ in His death upon the cross through our dying a death similar to His, a death consisting in the crucifixion of members which are upon the earth, we shall also be united with Him in His resurrection in our yielding ourselves unto God as those who are alive from the dead". This can also be expressed thus: "If through our having become the recipients of the benefits of His death, we have died with Him, we shall also

live with Him through our being quickened and through our being made to walk in newness of life.

The heart of the message with which the apostle in these verses comes to his readers is: "If our old man has been crucified with Christ on account of His having expiated our sins, then through our being united with Him by a living faith the benefits of His death are actually ours if so the body of death is destroyed in us and we walk in newness of life."

Let us now return to the statement contained in the second chapter of the epistle to the Colossians, "Buried with Him in baptism. . . ." How this scripture is to be construed is now evident, "By baptism, that is to say, by a living faith ye have been united with Christ with the result that the benefits of His death became actually yours, so that it can be truthfully said of you that you died and were buried with Him." The statement to the effect that Christ's crucifixion and death dwell in Him is wholly true in the sense that the fruits of His death dwell in Him. Hence, to be baptized into Christ, that is, to be joined to Him by a saving faith is to be united with His death, is thus to possess His crucifixion and death in its fruits. He therefore who has been planted in Christ by faith may indeed be said to have been crucified, to have died, and to have been buried with Him.

"Buried with Him in baptism, "The apostle continues, "wherein ye also were raised with Him through the faith of the working of God who raised Him from the dead." Wherein, that is, in baptism (not, in Christ). The meaning is: "Having been united to Him by or in baptism, that is, by a saving faith, and thus having obtained the benefits of His crucifixion and death (the life of regeneration blossoming in conversion and sanctification) the body of sin in you was destroyed and you were made to live unto God and thus were also raised with Him and this through your faith of the operation, that is, of the power, the ability, of God to raise sinners from spiritual death,—of God, who hath raised Him, Christ, from the dead."

"And you," so the next verse reads, "being dead in your sins and the circumcision of your flesh, hath He quickened together with Him, having forgiven you all your trespasses."

This is no mere repetition. Here the apostle answers the question more in particular how it was possible for God to save His people without denying Himself as righteous God. He quickened them, who were dead in sin, implanted in the essence of their being a new life principle. As this life was the fruitage of Christ's suffering and death, it follows that through their being quickened they became the recipients of His sufferings and resurrection. Thus their receiving this life was indeed on this account a being quickened with Him.

Hereupon the apostle explains why the crucifixion and death of Christ could be exhibited in them as sal-

vation, as a spiritual quickening, as a raising from spiritual death. The explanation is, "having forgiven you all your trespasses; having blotted out the handwriting of ordinances that was against you. . . ." The forgiveness of which the apostle here speaks is not the justification by faith, that act of the Spirit according to which He testifies with the spirits of God's children that they are vested with the satisfaction and righteousness of Christ. It is a forgiveness that took place when the handwriting of ordinance (the whole law of God) that was against us was blotted out. This handwriting was against us. It accused and cursed us on account of our transgression, declared us guilty, and thus placed us under the obligation to suffer the penalty of our sins, which is eternal death. But this handwriting was blotted out, was nailed to the cross by Christ through His satisfying by His suffering and death all the demands of the law, which He did as our legal head. His satisfaction and righteousness therefore was also legally ours and was also declared to be ours by the justifying God. This is the forgiveness to which the apostle here refers. Being forgiven, God could quicken us, which He did. He quickened us together with Christ, that is, in legal and mystical union with Him. Herewith the question has been answered how the suffering and death of Christ could be exhibited in us as salvation. This death had atoning value. And herewith has also been explained the statement of Paul in Colossians (3:1), "If ye have been raised with Christ." The thought set forth is, "Through your being joined to Christ by faith, His resurrection (and death) has in its fruits become actually yours, in that you have been raised in legal and mystical union with Him. The body of death has therefore been actually (subjectively) destroyed in you. You are therefore a new creature, alive to God and walking in newness of life.

Being raised with Christ, God's believing people seek the things above, they being new creatures in Christ. (If ye then were raised with Christ, seek those things which are above. . . .) or as the apostle expresses it (Col. 3:3), "Ye are dead and your life is hid with Christ in God." The believers are dead in the legal sense in that their old man was crucified with Christ (Rom. 6:6) and subjectively in that they possess the death of Christ in its fruits in mystical union with Him. Dead they are unto sin (Rom. 6:6). Sin has lost its appeal, its allurements for and thus its dominion over them. What now appeals to them is the things above.

What is to be understood by these things? And the answer: The things to which the believers, by virtue of their being what they are, namely, new creatures, feel themselves attracted and after which they hunger and thirst. Thus by these things is to be understood all that believers possess in Christ, to wit, righteousness, sanctification, mercy, meekness,

love, the life that is hid in God, the heavenly, God Himself as revealed in the face of Christ. These are the things above—so-called on account of their being heavenly and eternal. As like seeks like, these things believing people, being, as they are, like God by virtue of their being raised with Christ, must and do seek.

From the above observation it is plain that this seeking of God's people is of a unique character. Ordinary seeking is an attempt to locate a thing that is lost and gone. He, the seeking one, seeks as not actually possessing. But God's believing people actually possess that which they seek—the life in Christ. And it is just because they do possess that they seek. Hence, it was not the spiritually dead sinner with whom the apostle was mentally occupied when he said, "Ye are dead." The dead seek not. It is the living only that seek, those alive to God, those whose life—the life that is already possessed in principle—is hid with Christ.

Further. In ordinary seeking, the seeker knows not where to look. Hence he looks here and there and everywhere. But at last the thing is found. However, often the seeking is fruitless. But as to God's believing people, they know where to find the things which they seek. God has told them, "Seek the things above *where Christ is at the right hand of God.*" That it is said that these things are at God's right hand tells us that we have here to do with things in which God takes infinite pleasure and which He is willing and ready to give and is now and everlastingly giving to His people. But as of these things Christ is the meritorious source and thus the seat and channel, it is at once said of these things that they are where Christ is. He in whom these things dwell—all fulness dwells in Him bodily—is, together with these things at God's right hand. He, too, therefore, seated as He is, at God's right hand, is the eternal delight of God and the power of God unto the salvation of His body, the church. For He is the exalted Christ, full of grace and truth; the true vine is He, in whom His people everlastingly abide and therefore live.

Finally, there is in one respect a certain formal agreement between ordinary seeking and this seeking of the things above by God's people. All seeking is an action that consists in the seeker intently setting his mind (but not always his affection) upon the things sought. God's people have their mind and their affections trained or closely fixed upon the things they seek—the things above. For their life is hid with Christ in God. This implies firstly that their life is in God, which means that of this life—the heavenly existence of the redeemed—He is now and everlastingly the creative source. Hence the eternal fountain of this life is God. In Him does the church together with Christ live and move and have its being. Now whereas Christ, as to His human nature, has His being in God, and whereas this nature, as everlastingly replenished

by the love of God, is and remains the seat and channel of the life with which He perpetually fills the members of His body, it is proper to say of this life that it is with Christ in God.

Herein the life of God's people differs from the life, from the sinful existence, of unbelieving men. Though these men, too, have their being not in the God and Father of Christ but in God, their entire existence, their thinking and willing and striving, their entire way of life, springing, as it does, from the principle of sin and issuing from hearts that are corrupt, being thus a life that is vitiated by sin, is from below. They who are not raised with Christ seek therefore the things on earth. Upon these things they have their mind and affections set. But the life of God's people is in God the Father of light. And the life in God is at once in them. They seek God therefore. And their seeking Him is the heavenly life in them reaching out for God and thus returning to its source. So does God's life, (the created life that Christ merited for His people) become in them a well of water, springing up unto life eternal.

But we must take notice of the statement, "And your life is hidden with Christ in God." The apostle here has reference to the life of God in His people as to its appearing in heavenly glory. The meaning is not that in the church on earth this life appears in no sense whatever. It does this. The people of God in this world, living, as they do, out of the principle of regeneration, walk in the good works that Christ prepared for them through His suffering and death. In these good works the life that is in them takes on visibility. Seeing these works, men glorify God. However, the people of God in this world, though they walk with heaven in their soul and though their conversation be in heaven, still bear the image of the earthy. Though they be kings and priests unto God in Christ, they go about as clad in a poor, mean, and contemptible garment—in a garment earthy and soiled by sin. And this garment is their earthy, weak, sinful and inglorious nature. The life in them does not yet appear in heavenly beauty, as it one day will when this corruptible shall put on incorruption and this mortality immortality. Then their faces will shine as the sun and their garments will be white as the light. And this brightness will be the effulgence of the true goodness that is in them.

But as yet their faces do not shine. The life, as to its heavenly splendour, is hidden—hidden with Christ in God. But when Christ shall appear, they shall appear with Him in glory, then this body that is sown in dishonour and weakness will be raised in glory and in power. And then this life will no longer be hidden.

This is the promise given them, that they might have a strong consolation. And of this consolation, they, God's people, have need. For, walking as child-

en of the light, they are despised and shunned and buffeted by the world of unprincipled men who know not God and therefore hate His people. But they, God's believing people, faint not. By His mercies, they steadfastly seek the things above; for they know that their Redeemer liveth. They know that they shall appear—with Christ in glory.

What now does this seeking the things above consist in? How may God's people know that they are seeking these things? They can know. Seeking these things, according to the context consist in their mortifying their members which are upon the earth; "fornication, uncleanness inordinate affection, evil concupiscence, covetousness, which is idolatry, It consists in putting off all these;" anger, wrath, malice, blasphemy, filthy communication out of your mouth. Positively it consists in putting on the new man, thus in putting on as elect of God, bowels of mercies, kindness, meekness, longsuffering, love. In the degree that believers do this, are they seeking the thing above. In the degree that they refrain from doing this, are they seeking the things on earth.

"Seek not the things on earth." What are we to understand by these things? Scripture designates them by such terms and expressions as bread, mammon, the arm of flesh, the pride of life, the lust of the flesh and of the eyes. Bread in itself is a good creature of God. But when sought, when worked for, it becomes man's god, his idol. Seeking the things below rouses the beast in a man. When God's people seek these things they put off kindness and humbleness and love, and put on malice and anger and wrath. The act of consistently seeking these things, turns the best of men into brutes. Why is there war? Why are the nations of the earth ready to blast one another from the face of this earth? Because the men of this world seek *these things*, work for the bread that perishes. But God's people are admonished to seek the things above, the life that is with Christ in God. And seeking these things they seek, the very things that they are exhorted to put on, namely, love, the love that is in God, and that is at once shed abroad in their hearts. And seeking love, they seek God in Christ; for God is love.

God's people have great need of this admonition. For, they are as yet, seekers after God only in principle. Sin still riots in their bosom. The sinful inclination to seek the things on earth is still strong in them. And how prone they are to yield to this inclination! Therefore the admonition, "Seek the things above. . ."

G. M. O.

It's A Fact

Striking an average, out of every 100 American citizens, only eight attend church on Sunday morning, and only two attend on Sunday night. Less than half of the children of the nation receive any religious instruction.

Contribution

Rev. H. Hoeksema:—

I cannot help thinking that you agree with the following. If so, could you find space in your Standard Bearer to reproduce it for the good of everybody?.

The 5 Points of Calvinism, and the 3 Points of Synod of 1924.

No doubt, but your readers are acquainted with the famous five points of Calvinism. They are:

1. Total inability.
2. Unconditional election.
3. Limited atonement.
4. Irresistable grace.
5. Perseverance of the saints.

The first letters of these points, T.U.L.I.P. form the word,—tulip.

The tulip is a beautiful flower expressive of grace and life in the realm of earthly glory. Reading carefully these words headed by the five letters, we notice, that we are moving in the spiritual, its bloom, glory and life exhibited in the first letters T.U.L.I.P.

This T.U.L.I.P. token of life and glory was the symbol of the Chr. Ref. Church in the United States up to the year 1924. In that year its Synod detected that yet two of its many pastors cared to unfold this symbol, carrying the sweet T.U.L.I.P.

This seemed to be evil in its sight and it destroyed the two pastors by forming a NEW DOGMA consisting of 3 points. These points read:

1. God is graciously inclined toward all men, and not alone toward the elect.
2. God restrained sin.
3. The unregenerated are able to perform civic good in the eyes of God.

He who fearlessly cares to study these 2 points by the words of Scripture cannot fail to notice that they contradict the five points of Calvinism or the T.U.L.I.P.

The contradiction of the five points are expressed in the following consequent words to wit:

1. Ability.
2. No election.
3. Unlimited atonement.
4. Resistability of grace.
5. No perseverance of elected saints.

Arranging the first letters of these five words, we find that we have the letters: A.N.U.R.N. forming the words, An Urn.

An Urn, is a vessel containing the ashes of the dead.

As for me, the undersigned, I am positively convinced that the Chr. Ref. Church in America digged its own grave by the adoption of the THREE UNBIBLICAL and UNCALVINISTICAL POINTS. The hatred, malice and unbrotherly carriage of its leading clergy attesting to this undisputable fact.

J. H. Hoekstra.

KORT VERSLAG

van de Classis-vergadering der Protestantsche Geref. Kerken gehouden Juni 7 en 8, 1939, te Grand Rapids, Mich.

Ds. L. Vermeer, president der vorige vergadering laat zingen Ps. 105 vers 1, leest I Tim. 1, en gaat voor in gebed. Credentie brieven worden ingediend, het formulier ondertekend door eenige broeders, en de vergadering voor geconstitueerd verklaart. Al onze kerken waren vertegenwoordigd. Ds. G. Vos is naar toerbuurt president en Ds. L. Vermeer secretaris. De president spreekt een woord van welkom in het bijzonder tot de broeders voor het eerst afgevaardigd. Ds. B. Kok wordt zitting verleend met adviseerende stem. Notulen werden gelezen en afgehandeld. Het eerst aan de orde was verslag van de Comm. in zake verdeling der Classis. Ds. H. Hoeksema rapporteert. Het advies dezer comm. bestaande in tien punten worden aangenomen. Punt 1. Deze classis zal beschouwd worden als de laatste generale classis vergadering. Punt 2. De eerste Synode zal samen geroepen worden op Woensdag van de laatste volle week in Mei, 1940. Fuller Ave. de roepende kerk, punt 3. (1) van het vorige besluit in deze zaak wordt hierdoor gewijzigd. Gronden: De Synode zal het werk doen van het Curatorium, hetwelk inhoudt het examineren van prospective kandidaten voor het leeraars-amt. Punt 3. Het boekjaar zal lopen van Juni 1 tot Mei 31. Punt 4. De finantieele ondersteuning aan behoeftige gemeenten zal doorlopen tot Juni 1, 1940 op de voor dit jaar vastgestelde basis. Punt 5. De volgende Functionarissen en commissies zullen dienen als Synodale functionarissen en commissies tot Juni 1, 1940: a. de tegenwoordige stated clerk, b. de tegenwoordige classicale penningmeester, c. Zendings-comm., d. Emeritus-comm., e. E. B. P. comm. Punt 6. De Classis benoeme een Theologische School comm. Punt 7. De tegenwoordige Classicale comm. zal dienen als Synodale comm. tot Juni 1, 1940. Punt 8. De Classicale archieven tot datum zullen worden beschouwd als Synodale archieven of archieven der kerken in haar geheel. Punt 9. Classis Oost en West zullen vergaderen de laatste Woens-

dag in September 1939. Fuller Ave. de roepende kerk voor Classis Oost en Hull, Iowa de roepende kerk voor Classis West. Punt 10. Als er zaken van discipline of protest niet worden afgehandeld op deze vergadering, zullen deze verwezen worden naar de classis alwaar de betrokkene partijen resorteren. De curators van het Oosten worden benoemd als Theologische School comm., en Ds. C. Hanko wordt aangewezen om deze comm. samen te roepen. Besloten de notulen van deze laatste generale classis vergadering te approuberen op de eerste Synodale vergadering. Op verzoek van Fuller Ave. kerkeraad wordt besloten een vorig besluit in verband met prediking in Portland te herzien. Besloten weer predikers te zenden naar Portland. Een comm. wordt benoemd om classis-beurten te regelen. Later rapporteert deze comm. als volgt: Rock Valley—Juni 25, Ds. A. Cammenga; Aug. 30, Ds. W. Verhil; Sept. 10, Ds. J. Vander Breggen. Orange City—Juli 16, Ds. M. Gritters; Aug. 6, Ds. A. Cammenga, Sept. 3, Ds. Geo. Lubbers. Oskaloosa—Juni 18, Ds. Geo. Lubbers; Juli 23, Ds. W. Verhil; Sept. 17, Ds. M. Gritters. Portland—Juli 2, Ds. H. Veldman; Juli 30, Ds. J. De Jong; Aug. 20, Ds. H. De Wolf; Sept. 10, Ds. R. Veldman. De S. C. rapporteert geschreven te hebben aan Orange City kerkeraad, Holland kerkeraad, Fuller Ave. kerkeraad, Ds. H. H. Kuiper, Mr. H. A. Van putten, en de auditing comm. De secretaris van het Curatorium rapporteert. Drie studenten hebben eindexamen afgelegd en zullen de kerken worden aanbevolen om beroepen te worden tot den dienst des Woords. James Van Weelden van Oskaloosa werd door het curatorium opgenomen om zijne studien aan onze school te beginnen. De studenten hadden goede vordering gemaakt, en alles was bevredigend tusschen Faculteit en studenten. De aanslag voor de Theologische School werd verhoogd tot drie dollar per huisgezin, te beginnen in Januari 1940. De R. F. P. A. heeft de school library verrijkt met een compleet stel Standard

Bearers. Aan de Theologische School comm. met de Faculteit werd opgedragen om het Pre-Seminary plan zoo spoedig mogelijk uit te voeren. De Sec. van de Classicale comm. rapporteert bij monde van Ds. J. De Jong. Ds. G. Lubbers rapporteert voor de Mission comm. Beide rapporten worden voor kennisgeving aangenomen. De Mission Comm. wordt verlof gegeven om 500 copies te koopen van de lezing geleverd door Ds. H. Hoeksema op de conferentie onlangs gehouden in het Pantlind Hotel. De R.F.P.A zal dit uitgeven. Het rapport van de Emeritus comm. werd gelezen en voor kennisgeving aangenomen. Instructie van Redlands in zake het zoeken van correspondentie met de Gereformeerde Kerken in Nederland wordt voorgelezen. In verband hiermee was er ook een schrijven van Bellflower, en antwoorden van sommige kerkeraden. Besloten een comm. te benoemen om onderzoek in te stellen. Comm. Ds. H. Hoeksema, Ds. G. M. Ophoff en Ds. H. De Wolf. Student J. Blankespoor bedankt de Classis voor verleende finantieele ondersteuning uit de kas E. B. P. Notulen worden gelezen en aangenomen. Besloten te verdagen tot half twee. Ouderling C. Faber sluit de vergadering met dankzegging.

Namiddag-zitting. We zongen Ps. 119 vers 1 en Ds. G. M. Ophoff gaat voor in gebed. Pella's kerkeraad verzoekt om, indien dit noodig mocht zijn, een collecte te mogen vragen van al onze kerken. Dit wordt toegestaan. Een protest van een broeder tegen zijn kerkeraad wordt gelezen. De kerkeraad geeft antwoord op dit protest. Beide worden voor kennisgeving aangenomen. Na lange bespreking, waaraan ook de protestant gelegenheid ontving deel te nemen komt de classis tot een eenstemming besluit. De S. C. wordt opgedragen om de betrokkene partijen een afschrift te doen toekomen van dit besluit. R. Schaafsma wordt verlof gegeven de classis toe te spreken in zake de finantieele toestand van de Standard Bearer. J. Van Weelden verzoekt de classis om finan-

tiele ondersteuning uit de kas E. B. P. Besloten dit in handen te geven van de comm. E. B. P. Notulen van de namiddag-zitting werden gelezen en aangenomen. We zongen Ps. 89 vers 7 en Ds. J. De Jong sluit de vergadering met dank aan God.

Donderdag-morgen zitting. Ps. 98 vers 1 werd gezongen en Ds. W. Verhil gaat voor in gebed. Uit de roll-call bleek dat N. Dykstra was afgevaardigd in plaats van C. Faber van Byron Center, D. Ondersma in plaats van H. De Jong van Roosevelt Park. J. Kuiper van Hope was absent en ook de beide afgevaardigden van Holland. Twee protesten tegen de classicale comm. worden gelezen en in handen gegeven van deze comm. om met de betrokkene partijen deze zaak te bespreken. Een schrijven van een kerkeraad in verband met den arbeid van zijn Leeraar wordt gelezen en voor kennisgeving aangenomen. De Leeraar geeft antwoord op het schrijven van zijn kerkeraad. De zaak wordt besproken en in handen gegeven van eene comm. om de zaak in loco te onderzoeken en advies te verleen. Comm. Ds. H. Hoeksema, Ds. G. M. Ophoff, Ouderling N. Yonker van Grand Haven en Ouderling N. Dyk-

stra van Byron Center. Notulen worden gelezen en de classis verdaagt tot een uur. N. Yonker sluit de vergadering met dank aan God.

Namiddag-zitting wordt geopend met gebed door Ds. R. Veldman, vooraf werd gezongen Ps. 25 vers 6. Ds. M. Schippers werd benoemd om de vrouwen te bedanken. Een instructie van Hull werd gelezen. Hull wordt geantwoordt, dat, indien verhooging van subsidie noodig is voor een zekere kerkeraad, die kerkeraad daarvoor aanvraag moet doen. Sioux Center kerkeraad bedankt de classis voor vroeger ontvangen finantieele ondersteuning uit de kas voor behoeftige kerken. De E. B. P. comm. geeft advies in zake aanvraag voor ondersteuning. Besloten J. Van Weelden jaarlijks 300 dollar toe te zeggen uit de kas E. B. P. Een schrijven van Orange City kerkeraad en een schrijven Ds. H. H. Kuiper worden gelezen. Ds. H. H. Kuiper wordt verwezen naar de kerkeraad van Orange City. Het besluit genomen in zake de tijd van vergaderen voor Classis Oost en West wordt herzien. Besloten dat classis West samen geroepen zal worden door Hull om te vergaderen September 20, 1939. Classis Oost zal samen geroepen worden door

Fuller Ave. om te vergaderen September 27, 1939. De broeders S. G. Schaafsma en M. De Goede worden benoemd als auditing comm. Classicale rond-vraag wordt gedaan. De vragen worden bevredigend beantwoord. Redlands ontvangt advies in zake een marriage annulment case. Notulen worden gelezen en besloten te verdagen. Ds. H. Hoeksema sluit deze vergadering met dank aan God.

M. VANDER VENNEN, S. C.